

RANSOM RIGGS

BEZDUCHÉ MESTO

NEOBYČAJNÉ DETI
SLEČNY PEREGRINOVEJ

DRUHÁ KNIHA

PLUS

Bezduché mesto

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Ransom Riggs

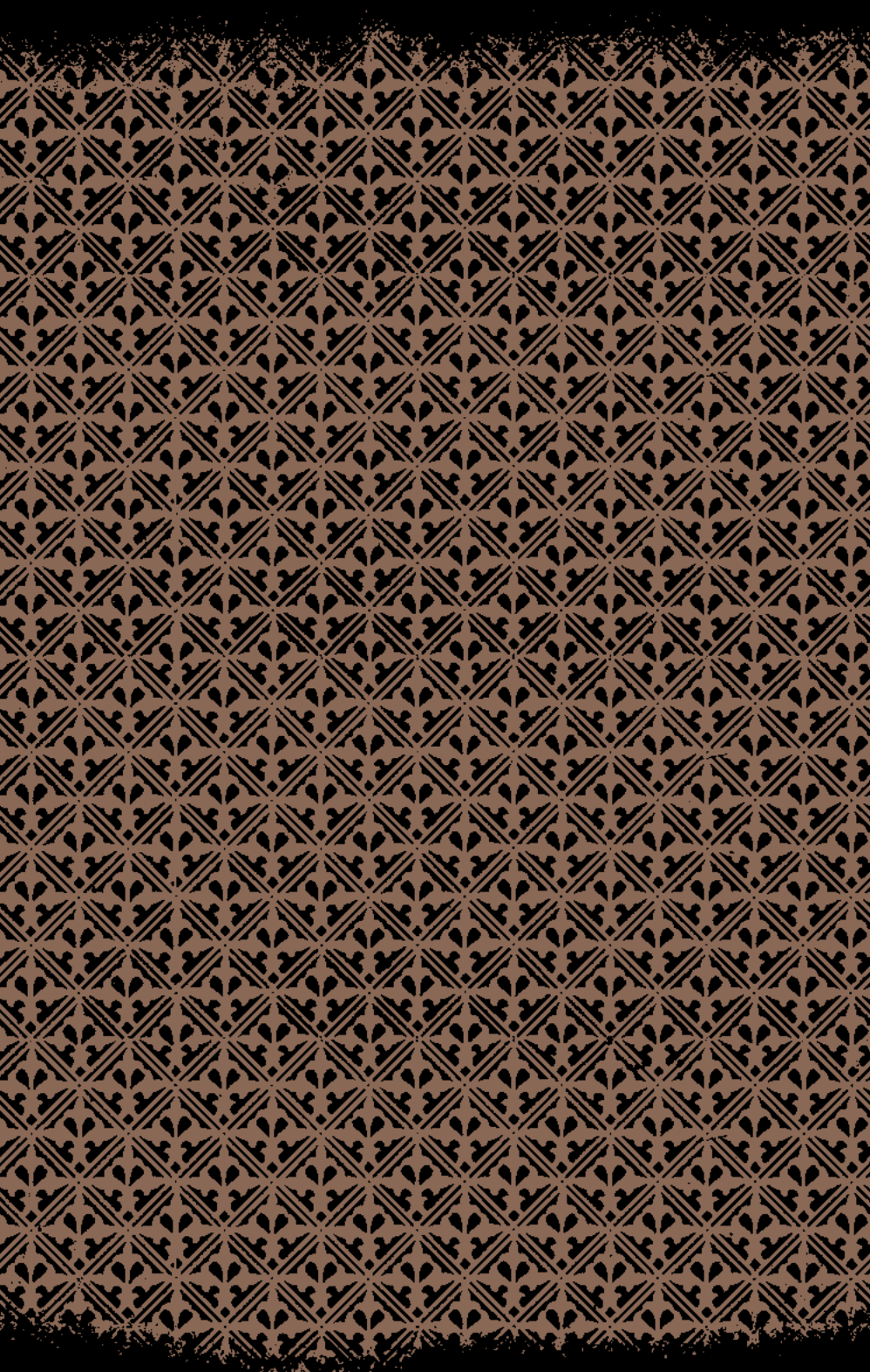
Bezduché mesto – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

BEZDUCHÉ
MESTO

RANSOM RIGGS

BEZDUCHÉ MESTO

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

DRUHÁ KNIHA

PLUS

PRE TAHEREH

„A vtom už, hľa, k nám mieri na lodici
nejaký starec, čo má bielu bradu,
a ‚beda,‘ kričí, ‚beda, ničomníci,
nedúfajte sa nebeskému hradu:
ja preveziem vás k smutným pustatinám
do večných temnôt, do ohňa a ľadu.

No ty tam vzadu, duša živá, inam
pohniže sa, a od mŕtvych mi odíď!
Ale keď videl, že sa nepohýnam...“

DANTEHO *PEKLO*, SPEV TRETÍ,

PREKLAD VILIAM TURČÁNY A JOZEF FELIX, 1964, 2005

NEOBYČAJNÍ

JACOB PORTMAN

Náš hrdina, ktorý dokáže vycítiť prítomnosť Bezduchých a ako jediný ich aj vidí.

EMMA BLOOMOVÁ

Dievča, ktoré dokáže holými rukami zažať oheň a kedysi malo vzťah s Jacobovým starým otcom.

ABRAHAM PORTMAN
(ZOSNULÝ)

Jacobov starý otec, ktorého zabil Bezduchý.

BRONWYN BRUNTLEYOVÁ

Dievča s neobyčajnou silou.

NEOBYČAJNÍ

MILLARD NULLINGS

Neviditeľný chlapec, znalec
všetkého neobyčajného.

OLIVE ABROHOLOS
ELEPHANTOVÁ

Dievča ľahšie než vzduch.

HORACE SOMNUSSON

Chlapec, ktorý trpí prorockými
víziami a snami.

ENOCH O'CONNOR

Chlapec, ktorý dokáže na určitý
čas oživiť mŕtvych.

NEOBYČAJNÍ

HUGH APISTON

Chlapec, ktorý velí včelám, žijúcim v jeho tele, a ochraňuje ich.

CLAIRE DENSMOROVÁ

Dievča, ktoré má na zátýlku ešte jedny ústa; najmladšia z chovancov slečny Peregrinovej.

FIONA FRAUENFELDOVÁ

Dievča, ktoré väčšinou nerozpráva, no zato dokáže pomáhať rastlinám rásť.

ALMA LEFAY

PEREGRINOVÁ-SOKOL
Ymbrynka, dokáže meniť podobu a manipulovať s časom; riaditeľka Cairnholmskej slučky.

NEOBYČAJNÍ

ESMERELDA AVOCETOVÁ-
-ŠABLIARKA

Ymbrynka, ktorej slučku prepadli;
padla do zajatia Nemŕtvych.

OBYČAJNÍ

FRANKLIN PORTMAN

Jacobov otec; ornitológ amatér,
ktorý má spisovateľské ambície.

MARYANN PORTMANOVÁ

Jacobova matka; dedička druhého
najväčšieho obchodného reťazca
s drogériovým tovarom na Floride.

RICKY PICKERING

Jacobov jediný normálny kamarát.

DOKTOR GOLAN
(ZOSNULÝ)

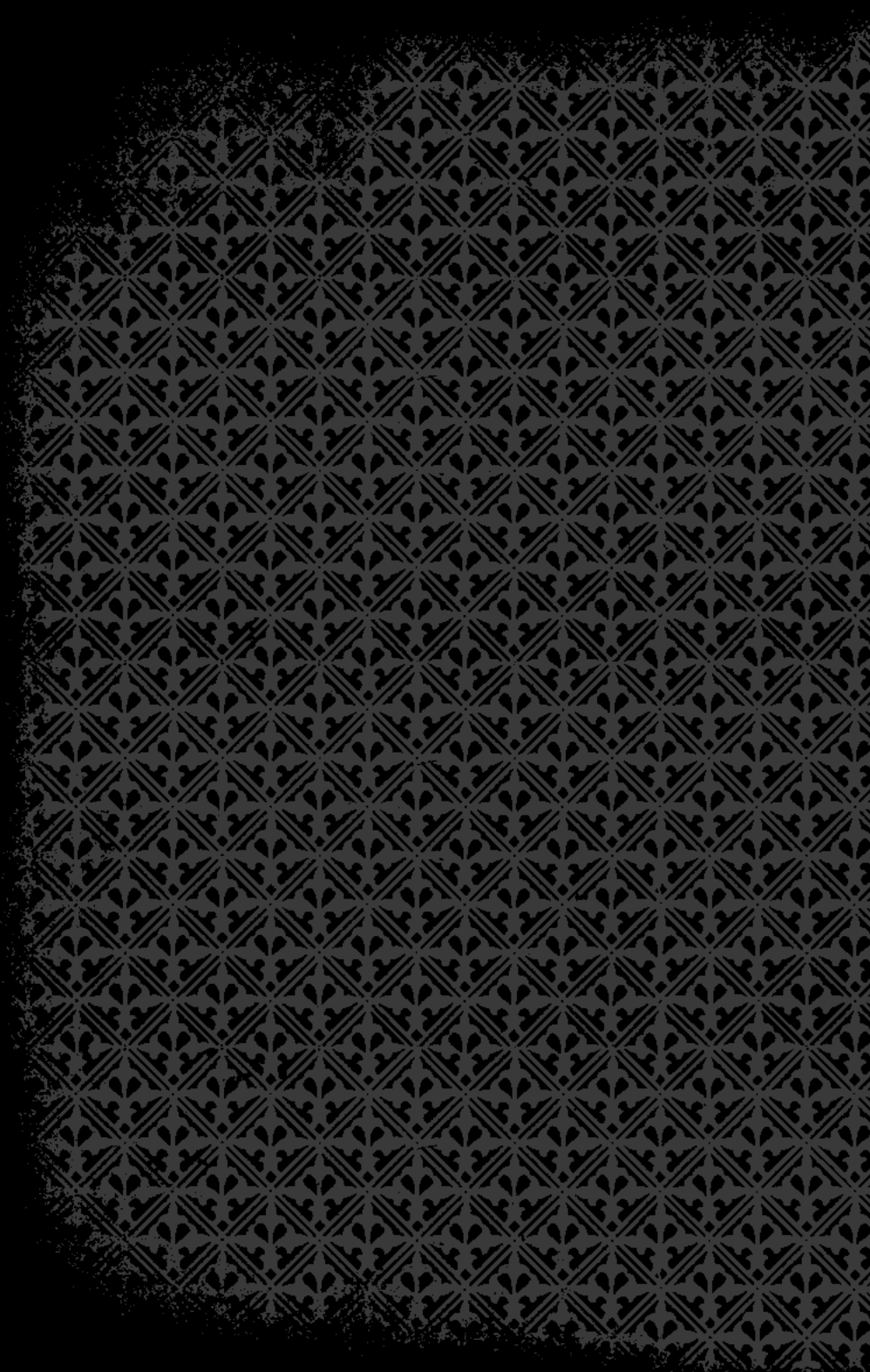
Nemŕtvy, ktorý sa vydával
za psychiatra, aby sa votrel
do priazne Jacoba a jeho rodiny
a ktorého neskôr Jacob zabil.

RALPH WALDO EMERSON
(ZOSNULÝ)

Esejista, filozof, básnik.

PRVÁ
Č A S Ť

PRVÁ KAPITOLA

vesla čoraz viac vzdáľuje útočisko, ktoré s takou láskou vybudovala pre svoje milované deti.

Nakoniec sme minuli aj posledný starý vlnolam a pred nami sa rozprestrela nekonečné belasé more, pokojné vody prístavu vystriedali tisícky rozčerených vln, ktoré narážali o boky našich člnov. Kdesi vysoko nad nami som začul zvuk lietadla. Na chvíľu som prestal veslovať a s hlavou vyvrátenou k nebu som sa nechal unášať predstavou, ako asi z tej výšky vyzerá naša malá utečenecká jednotka: celý svet, ktorý som si zvolil za svoj, spolu s tým, čo mi v ňom bolo drahé, všetky naše neobyčajné a neobyčajne krehké životy v troch schránkach zbitých z dreva uprostred nehybného oka nesmierneho oceánu, ktoré sa uprene díva do oblohy.

Milost!

* * *

Naše člny sa jeden vedľa druhého s ľahkosťou kĺzali pomedzi hrebene sčerených vln, unášané vodami priateľského prúdu priamo k pobrežiu. Pri veslovaní sme sa striedali, aby nikto z nás nepodľahol vyčerpaniu či únave, hoci sám som v sebe cítil toľko sily, že prvú hodinu som vytrvalo odmietal pustiť veslo z ruky. Pohltil ma opakujúci sa rytmus, keď som ramenami obkresľoval veľkorysé elipsy, akoby som sa každým pohybom snažil k sebe pritiahnúť neviditeľné čosi, čo sa vzpieralo a tvrdošijne odmietalo prísť bližšie. Oproti mne sedel pri veslách Hugh a za ním na prove Emma, s očami schovanými za strieškou slameného klobúka a hlavou sklonenou k mape, ktorú mala rozprestretú na kolenách. Z času na čas hlavu zodvihla, aby očami skontrolovala horizont, a vo mne sa pri každom pohľade na jej krásnu tvár prebúdza nová energia, o ktorej som dovtedy ani netušil.

Mal som pocit, že by som takto dokázal veslovať donekonečna – až kým sa Horace z vedľajšieho člna nahlas nespýtal, koľko vody nás delí od súše, na čo Emma otočila hlavu späť k ostrovu, aby ju vzápätí znovu sklonila k mape. S rozťahnutými prstami čosi premerala a nakoniec váhavo povedala: „Sedem kilometrov?“ Millard, ktorý bol s nami v člne, jej však

čosi zašepkal do ucha, ona sa zamračila a otočila mapu, aby si prečítala čosi na jej okraji. Potom sa ešte viac zachmúrila a vzdychla: „Tak dobre, osem a pol.“ Sotva tie slová vyriekla, moje nadšenie – rovnako ako ostatných – záhadne opadlo.

Osem a pol kilometra, vzdialenosť, ktorú by ten staručký rozheganý trajekt, ktorým som pred pár týždňami docestoval na Cairnholm, zvládol za necelú hodinu. Vzdialenosť, ktorá by bola pre akýkoľvek motorový čln hračkou. O jeden a pol kilometra menej než to, čo dokonca aj moji obézni strýkovia raz do roka, síce nie bez problémov, no predsa, dokázali zabehnúť pre charitu, a len o čosi viac ako to, čo vo svojom luxusnom fitku na veslovacom trenažéri pravidelne zvládala moja matka a pyšne sa pred všetkými chválila. Najbližší trajekt na pevninu však pôjde až o tridsať rokov a veslovacie trenažéry nebývajú naložené pasažiermi ani batožinou, ani im nehrozí, že sa odklonia od želaného smeru, ak človek čo len na chvíľu prestane sledovať kurz. Najhoršie však bolo, že vody, ktorými sme sa plavili, boli nanajvýš zradné a mali povest' cintorína lodí: osem kilometrov premenlivého, náladového mora, na ktorého dne číhali zelené vraky a biele kosti námorníkov a kdesi hlboko, v príručnej temnote pod nami, aj naši nepriatelia.

Tí z nás, ktorí sa ešte dokázali zaoberať takýmito myšlienkami, predpokladali, že Nemŕtvi zostali niekde nablízku a vyčkávajú, najpravdepodobnejšie práve v nemeckej ponorke ukrytej kdesi v hĺbke mora pod nami. Ak ešte nevedeli, že sme z ostrova odišli, určite na to čoskoro prídu. Zaiste nepodnikli celú túto výpravu za slečnou Peregrinovou len preto, aby ju po jedinom neúspešnom pokuse vzdali. Vojnové lode, ktoré brázdili horizont ako obrovské stonožky, a britské vojnové letky prečesávajúce nebo zne- možňovali ponorke, aby sa mohla bezpečne vynoriť, no s príchodom noci jej v tom už nič nezabráni. Staneme sa veľmi ľahkou korisťou. Prídu si po nás, zmocnia sa slečny Peregrinovej a nás ostatných nemilosrdne pošlú ku dnu. A tak sme ďalej veslovali, s jedinou nádejou, že sa nám podarí dostať na pevninu skôr, než padne súmrak.

* * *

Veslovali sme, až nás pálili dlane a naše ramená sa zmenili na boľavé kľb-
ká stuhnutých svalov. Až do chvíle, keď ranný vánok vystriedalo bezvet-
rie a slnko začalo pražiť na naše hlavy tak, akoby sa nám chcelo poriadne
prizrieť a vzalo si na to zväčšovacie sklo. Po chrbtoch nám cícerkom stekal
pot. Vtedy som si uvedomil, že zrejme nikomu nenapadlo postarať sa o zá-
soby pitnej vody a že v roku 1940 ľudia nemali žiadne opaľovacie krémy
a ich jedinou ochranou pred slnečnými lúčmi bol tieň. Veslovali sme, až
nám z dlaní zliezala koža, a bolo jasné, že nedokážeme urobiť už ani je-
den jediný pohyb veslom, aby sme vzápätí zvládli ešte jeden a za ním ďalší
a ďalší.

„Vypotil si už vedrá potu,“ povedala Emma. „Daj, vystriedam ťa na
chvíľu, inak sa celý roztopíš.“

Zvuk jej hlasu ma vyrušil z ospalej malátnosti. Vďačne som prikývol
a pustil som ju k veslu, no ani nie o dvadsať minút som sa k nemu opäť
vrátil. Nedokázal som čeliť myšlienkam, ktoré sa mi začali rojiť v hlave,
keď moje telo odpočívalo. Zaplavovali ma predstavy toho, ako sa asi tváril
môj otec, keď vstúpil do mojej izby na Cairnholme a namiesto mňa tam
našiel iba ten šokujúci Emmin list, a obrazy paniky, ktorá zrejme vzápätí
vypukla. Útržky spomienok na hrôzostrašné veci, ktoré som za posledné
dni zažil: čeluste netvora, ktoré ma mali každú chvíľu roztrhať; môj bývalý
psychiater padajúci v ústrety svojej smrti; muž v rakve naplnenej ľadom,
ktorý sa mi chystá povedať svoj odkaz napriek tomu, že mu chýba polovica
hrdla. Tak som radšej vesloval, napriek vyčerpanosti a neochvejnému pre-
svedčeniu, že si už nikdy nedokážem narovnať chrbát, i tomu, že mi zliezla
koža z oboch dlaní. Pomáhalo mi to na nič nemyslieť; v rukách veslá ako
z olova, obťažkané dvojakým osudom náš všetkých: možným zatratením
i nádejou na život.

Iba Bronwyn akoby vôbec nepodliehala únave a po celý čas veslovala
celkom sama. Oproti nej sedela Olive, no krehké dievčatko by nedokázalo
ťažkým veslom ani len pohnúť a pri spätnom náraze by sa zrejme vznieslo
hore, kde by ho mohol uchytiť vzdušný prúd a odfúknuť ho do diaľky ako
balón. Olive iba povzbudzovala, zatiaľ čo Bronwyn robila prácu za dvoch –

ba dokonca za troch či za štyroch, ak vezmeme do úvahy aj obrovské škatule a kufre plné oblečenia a jedla a máp a kníh a množstva omnoho menej užitočných vecí: zaváraninových fliaš plných jašteričích srdc, ktorých obsah sa čľapotavo ozýval z Enochovho vaku, alebo kľučky z vchodových dverí domova neobyčajných detí slečny Peregrinovej, ktorá pri výbuchu odletela a ktorú Hugh objavil kdesi v tráve po ceste k prístavu a usúdil, že bez nej odísť jednoducho nemôžu, či páperovej podušky, ktorú Horace zachránil z horiaceho domu – tej, ktorá mu vždy nosila šťastie, ako povedal, lebo ho ako jediná dokázala ochrániť pred desivými nočnými morami.

Niektoré z vecí boli natoľko vzácne, že ich deti odmietali pustiť z rúk, dokonca aj keď veslovali. Fiona křčovito zvierala medzi kolenami kvetináč plný záhradnej zeminy, v ktorej sa mrvili červíky. Millard si urobil na tvár tehlovým prachom pruhy, zrejme ako súčasť osobného smútočného rituálu. Hoci boli veci, na ktoré sa tak upínali, navonok nedôležité, ba dokonca smiešne, v hĺbke duše som im rozumel: bolo to všetko, čo im zostalo z jediného ozajstného domova, aký kedy mali. Vedeli síce, že je navždy stratený, no to zďaleka neznamenal, že sa s ním dokázali rozlúčiť.

Po troch hodinách otrockého veslovania sa ostrov v diaľke za nami scvrkol na veľkosť otvorenej dlane. V ničom už nepripomínal tú hrôzostrašnú skalnatú pevnosť, ktorá sa pred niekoľkými týždňami vynorila z hmly, keď som ho po prvý raz uvidel z paluby trajektu. Takto z diaľky vyzeral krehký a zraniteľný, akoby mu hrozilo, že ho každú chvíľu zhltnie morský príboj.

„Pozrite!“ zakričal zrazu Enoch z vedľajšieho člna a postavil sa. „Mizne!“ Ostrov sa pomaly halil do prízračného závoja sivastej hmly, a tak sme na chvíľu prestali veslovať a sledovali sme, ako sa stráca.

„Rozlúčme sa s naším ostrovom,“ ozvala sa Emma, vstala a zložila si klobúk. „Možno ho už nikdy neuvidíme.“

„Zbohom, ostrov,“ povedal Hugh. „Bol si k nám vždy veľmi láskavý.“

Horace na chvíľu pustil veslo a zamával. „Zbohom, dom. Budú mi chýbať tvoje izby a chodby, aj tvoja záhrada, no zo všetkého najviac moja posteľ.“

„Zbohom, slučka,“ vzlykla Olive, „a ďakujeme, že si nás toľko rokov držala v bezpečí.“

„Boli to skvelé roky,“ dodala Bronwyn, „najlepšie roky môjho života.“

Aj ja som dal v duchu zbohom miestu, ktoré ma navždy zmenilo – miestu, ktoré v sebe definitívnejšie než cintorín pochovalo spomienky i tajomstvá môjho starého otca. Bol s tým ostrovom nerozlučne spätý a mne napadlo, či sa mi teraz, keď sa obaja pominuli, ešte niekedy podarí pochopiť, čo sa to so mnou vlastne stalo: čím som sa stal; čím sa práve stávam. Prišiel som na ostrov, aby som rozlúskol tajomstvo starého otca a pritom som objavil svoje vlastné. Sledovať miznúci Cairnholm bolo ako sledovať kľúč k najväčším záhadám strácajúci sa v temných vodách oceánu.

V tej chvíli ostrov zhltna hmla a zmizol.

Akoby nikdy nejestvoval.

* * *

Netrvalo dlho a tá istá hmla pohltila aj nás. Postupne nás oslepovala, pevnina pred nami nezadržateľne zanikala v opare a slnko sa menilo na striebristú škvrtku; v silnejúcom príboji sme veslovali stále do kruhu, až sme celkom stratili orientačný zmysel. Nakoniec sme to vzdali, zložili sme veslá a v ohlušujúcom tichu sme nečinne čakali na to, čo sa stane. V tej hmle aj tak nemalo cenu o čokoľvek sa pokúšať.

„Nepáči sa mi to,“ ozvala sa Bronwyn. „Ak tu zostaneme dlho trčať, zastihne nás noc a budeme sa musieť začať báť omnoho horších vecí, než je počasie.“

Počasia ju však zrejme začulo a rozhodlo sa dokázať nám, že nič horšie nejestvuje. Rozpútalo sa ozajstné peklo. Zafúkal mocný vietor a obrátil všetko hore nohami. Na mori sa zodvihli obrovské spenené vlny, ktoré narážali o boky našich člnov. Zaliala nás smršť ľadovej vody, v ktorej sme zrazu stáli až po členky. Rozpršalo sa a na koži sme pocítili tisíce malých pichľavých kvapiek. More si nás pohadzovalo ako gumové hračky vo vani.

„Otočte člny proti vlnám,“ zvraskla Bronwyn a prečala vodu veslom. „Ak schytáme bočný náraz, prevrátíme sa!“ Väčšina z nás však bola príliš unavená, už keď sme veslovali na pokojnom mori, a ostatní boli natoľko vydesení, že jedinú, čoho sa dokázali chopiť, boli okraje člna, ktoré teraz krčovitito zvierali.

Proti nám sa zodvihla vodná stena. Po chrbte obrovskej vlny sme sa vyšplhali až na jej vrchol a potom sme strmhlav padali dole. Emma sa ma pevne držala, zatiaľ čo ja som zvieral vidlicu vesla; Hugh za nami zasa z celej sily objímal lavičku. Pripadal som si ako na húsenkovej dráhe, žalúdok sa mi prepadol až niekde ku kolenám, a všetko, čo nebolo priklincované – Emmina mapa, Hughov vak i červený kufor na kolieskach, ktorý mi verne slúžil, odkedy som opustil Floridu –, popadalo ponad naše hlavy rovno do spenených vln.

Nestihli sme sa však trápiť tým, o čo sme prišli, lebo v tej chvíli sa nám stratili z dohľadu ostatné dva člny. Len čo sme ako-tak znovu nadobudli horizontálnu polohu, žmurkli sme do nepreniknuteľnej hmly a vyvolávali sme mená svojich priateľov. Tá chvíľa mŕtveho ticha pred tým, než sme ich nakoniec začuli volať naspäť, bola hrozná. Potom sa však našťastie z hmly vynoril Enochov čln so všetkými štyrmi pasažiermi na palube, ktorí nám mávali.

„Ste v poriadku?“ volal som na nich.

„Tam,“ kričali. „Pozrite sa tam!“

Až vtedy som pochopil, že ani predtým nemávali na pozdrav, ale ukazovali asi tridsať metrov vpravo, kde z vody vytŕčal trup prevráteneho člna.

„To je čln, v ktorom boli Bronwyn a Olive!“ vykričala Emma.

Lodka vytŕčala k nebu svoje hrdzavé brucho, no po dievčatách nebolo nikde ani stopy.

„Musíme sa dostať bližšie!“ skríkol Hugh a my ostatní sme sa v tej chvíli napriek únave znovu chopili vesiel a začali sme veslovať, vyvolávajúc do vetra ich mená.

Šaty, ktoré povypadávali z kufrov, teraz plávali na hladine a každý kus oblečenia pripomínal telo topiaceho sa dievčaťa. Srdce mi v hrudi divoko bilo, no napriek tomu, že som bol do nitky premočený a celý som

sa triasol, necítil som chlad. K prevrátenému člnu medzitým dorazil aj Enoch a spoločne sme začali prehľadávať vodu navôkol.

„Kde len môžu byť?“ zastenal Horace. „Ak sme o ne prišli, ja...“

„Dole!“ vykričla Emma. „Čo ak uviazli pod člnom?“

Vyvliekol som jedno veslo z vidlice a párkrát som ním udel do plavidla. „Ak ste tam, môžete vyplávať,“ zvolal som. „Zachránime vás.“

Nekonečne dlhú chvíľu neprichádzala žiadna odpoveď a ja som cítil, ako s každou sekundou odumiera nádej, že ich ešte niekedy uvidíme. No potom sa spod prevráteného člna ozval buchot – a vzápätí cez jeho stenu preletela zovretá päšť, až naokolo lietali triesky, a my sme takmer vyleteli z kože.

„To je Bronwyn!“ radostne zapišťala Emma. „Ony žijú!“

Bronwyn ešte zopár ráz udrela päšťou do dna loďky a urobila v ňom dieru, ktorou sa mohol pohodlne prepchať dospelý človek. Podal som jej koniec vesla, aby sa ho chytila, a spolu s Hughom a Emmou sme ju mohli cez rozbúrené vlny vytiahnuť do nášho člna, zatiaľ čo ten jej pomaly klesal na dno. Prepadol ju hysterický záchvat, v panike stále kričala a volala na Olive, ktorá s ňou nebola. Olive jediná chýbala.

„Olive – musíme nájsť Olive,“ opakovala donekonečna, triasla sa a neprestávala vyplúvať vodu. Vzápätí vstala, aj keď sa jej ešte podlamovali nohy, a ukazovala na more: „Tam!“ kričala. „Vidíte?“

Dlaňou som si zaclonil oči pred pichľavým dažďom, ale rozoznával som len hmlu a vzpínajúce sa vlny. „Nič nevidím!“

„Tam je!“ nedala sa odbiť Bronwyn. „Povraz!“

Vtom som pochopil, na čo ukazuje: nebolo to dievča zápasiace s vlnami, ale hrubé konopné lano, ktoré, akoby zapichnuté v prevažujúcich sa vlnách, takmer vôbec nebolo vidieť. Jeho pokračovanie sa strácalo hore v hmle. Na jeho konci musí byť Olive!

Len čo sme tam doveslovali, Bronwyn lano chytila a začala ho pomaly namotávať. Po chvíli sa z hmly nad našimi hlavami naozaj vynorila Olive s povrazom uviazaným okolo pása. Keď sa ich čln prevrátil, olovené topánky jej sklzli z nôh a ona vyletela smerom k oblohe. Ešte šťastie, že Bronwyn predtým duchapritomne priviazala druhý koniec Olivinho

povrazu ku kotve, ktorá teraz spočívala na dne mora. Keby to neurobila, malá by už dávno lietala stratená vysoko v oblakoch.

Olive sa hodila Bronwyn okolo krku a nahlas vzlykala. „Ty si ma zachránila! Zachránila si ma!“

Objali sa a pri pohľade na ne mi v hrdle navrela guča.

„Ešte zďaleka nie je po všetkom,“ utrápene na mňa pozrela Bronwyn. „Ak sa do zotmenia nedostaneme na pevninu, potom sa to ešte len začne.“

* * *

Búrka trochu utíchla a spenená hladina mora sa ako-tak ustálila, no nikto z nás si nedokázal predstaviť, že by sa znovu chopil vesla. Neboli sme ani v polovici cesty, a ja sám som bol beznádejne vyčerpaný. Dlane ma páli-
li a vo svaloch mi pulzovala bolesť. Ramená som mal ťažké ako z olova. Okrem toho ustavičné kolísanie člna malo nepopierateľný efekt na môj žalúdok – a súdiac podľa zelenkastého odtieňa tváří, ktoré som videl okolo seba, som nebol jediný.

„Chvíľu si odpočinieme,“ povedala Emma a usilovala sa, aby jej hlas znel bodro. „Kým sa zodvihne hmla, aspoň si oddýchne a odčerpáme vodu z člnov...“

„Hmla ako táto má svoje vrtochy,“ poznamenal Enoch. „Môže trvať celé dni, než sa rozplynie. O pár hodín sa zotmie a nám zostane len dúfať, že nás Nemŕtvi nenájdu a dočkáme sa rána. Sme teraz voči nim celkom bezbranní.“

„Navyše bez vody,“ dodal Hugh.

„A bez jedla,“ doplnil Millard.

Vtom Olive zodvihla obe ruky a tenkým hláskom zvolala: „Ja viem, kde to je!“

„Kde je čo?“ prekvapene sa k nej obrátila Emma.

„Pevnina. Videla som ju, keď som bola tam hore.“ Olive sa pri svojom výlete vzniesla až nad úroveň hmly a celkom jasne videla, ktorým smerom je zem.

„To nám je na figu,“ zašomral Enoch. „Odvtedy sme sa už aspoň sto-krát otočili. Ktovie, ktorým smerom je to teraz.“

„Tak prečo ma tam znovu nepustíte?“

„Si si istá?“ ustarostene sa spýtala Emma. „Môže to byť nebezpečné! Čo ak ťa odnesie vietor alebo sa nebudaj pretrhnú povraz?“

Olivina tvárička nadobudla rozhodný výraz. „Uvoľnite povraz. Idem hore.“

„Keď sa takto zatvári, nikto s ňou nepohne,“ vzdychla Emma. „Prosím ťa, Bronwyn, drž ten povraz pevne.“

„Si najodvážnejšie dievčatko, aké som kedy poznala,“ povedala Bronwyn a vzápätí sa pustila do práce. Vytiahla z vody kotvu a uložila ju na dno člna. Zvyšným lanom priviazala k sebe dva člny, ktoré nám zostali, aby sme sa znovu nestratili, a potom zaistila povraz, ktorý strážil Olive pri jej opätovnom výstupe nad hmlu.

Nastala chvíľa rozpačitého ticha, keď sme všetci s vyvrátenými hlavami upierali oči na kus lana visiaci z neba – akoby sme očakávali nejaké nebeské znamenie.

Enoch to nevydržal. „Tak ako?“ zvolal netrpezlivo.

„Vidím ju,“ doľahol k nám Olivin hlások, hoci sme ho v hukote vln sotva počuli. „Rovno pred nami.“

„To mi stačí,“ zakričala jej naspäť Bronwyn a zatiaľ čo my ostatní sme sa držali za bruchá a bezmocne sme sa zvíjali na lavičkách, Bronwyn vliezla do predného člna, chopila sa vesiel a navigovala smerom, ktorý udával Olivin krehký hlások ako hlas nášho neviditeľného strážneho anjela.

„Doľava... viac doľava... nie až tak veľmi!“

Takýmto spôsobom sme pomaly postupovali k pevnine, zatiaľ čo hmla sa nám držala ustavične v päťách, naťahovala za nami dlhé sivé chápadlá pripomínajúce tenké prsty prízraku, ktorý nás chce stiahnuť späť.

Akoby sa s nami ostrov za žiadnu cenu nechcel rozlúčiť.

DRUHÁ KAPITOLA

Nemali sme žiadne prikrývky, ba dokonca ani len kúsok suchého oblečenia, ktorý by sme jej dali, a tak Emma aspoň prikladala svoje večne horúce dlane na Olivino drobné telíčko, až kým sa neprestala triasť. Fionu s Horaceom poslala, aby na pobreží našli zopár kúskov vyplaveného dreva na oheň. Kým sme na nich čakali, obstúpili sme člno a dávali sme dokopy zoznam vecí, o ktoré sme počas búrky prišli. Bol to žalostný výpočet, z ktorého vyplynulo, že takmer všetko, čo sme si so sebou vzali, teraz leží na dne mora.

Zostalo nám len to, čo sme mali na sebe, pár hrdzavých plechovíc s trochou jedla a Bronwynin lodný kufor, očividne nezničiteľný a nepotopiteľný – no taký nepredstaviteľne ťažký, že nik okrem nej ním nedokázal ani len pohnúť. Ponáhľali sme sa otvoriť jeho železný zámok s nádejou, že vnútri objavíme niečo užitočné alebo aspoň niečo, čo sa dá zjesť, no jediné, čo sme dnu našli, bola kniha s názvom *Príbehy Neobyčajných* a so stránkami nasiaknutými morskou vodou a staromódna kúpeľňová rohožka s iniciálami ALP, ktorá zjavne kedysi patrila slečne Peregrinovej.

„Och, vďaka vám, nebesia! Hlavne, že máme rohožku!“ predniesol Enoch s kamennou tvárou. „Sme zachránení!“

Všetko ostatné sme stratili, aj obidve mapy – malú, pomocou ktorej nás Emma navigovala pri plavbe na pevninu, aj ten obrovský, v koži viazaný atlas slučiek a Millardov vzácny zberateľský kúsok, ktorý s takou úzkostlivosťou opatroval. Len čo si uvedomil, že o *Mapu dní* naozaj navždy prišiel, začal namáhavo dýchať. „Na svete existuje len päť kópií. To bola jedna z nich,“ zastonal. „Nevyčísliteľná strata! A to už ani nehovorím o tom, koľko vlastných poznámok a komentárov som do nej za tie roky dopísal!“

„Aspoňže nám zostali *Príbehy Neobyčajných*,“ dodala Claire a žmýkala si morskú vodu zo svetlých kučeravých vlasov. „Nezaspím, kým si pred spaním jednu z nich nevypočujem.“

„Rozprávky sú nám nanič, keď nevieme, kadiaľ vedie cesta,“ zavrčal Millard.

Zamyslel som sa: Kadiaľ vedie cesta kam? Zrazu som si uvedomil, že v tej horúčkovitej snahe čo najskôr uniknúť z ostrova sme vedeli len

jedno – že sa musíme čo najskôr dostať na pevninu, no na to, čo bude potom, sme ani nepomysleli –, ako keby možnosť, že to v našich vet-
chých plavidlách nakoniec zvládneme, bola sama osebe natoľko bláznivá a beznádejne optimistická, že plánovať čokoľvek ďalšie sa v tej chvíli zdalo ako strata času. Pozrel som na Emmu, aby som v jej očiach našiel istotu a nádej, ako som to v poslednom čase robieval čoraz častejšie. Jej zrak sa však nehybne upieral kamsi do diaľky. Skalnatá pláž vyššie ustupovala piesočným dunám porasteným vysokou trávou. Za nimi sa začínal les, nepreniknuteľná temnozelená hradba stromov, ktorá sa tiahla obomi smermi zdanlivo donekonečna. Emma nás podľa teraz už stratenej mapy navigovala k istému prístavnému mestečku, pravda, až do chvíle, keď sa naším prvotným cieľom stal akýkoľvek kus pevnej zeme pod nohami. Nemali sme ani potuchy, ako veľmi sme sa odklonili od zamýšľaného smeru. Nebola tu žiadna cesta, žiadne značky, ani len chodník. Pustá divočina.

Samozrejme, že to, čo sme v tej chvíli najviac potrebovali, nebola ani mapa, ani žiadna značka. Stačilo by, keby s nami opäť bola slečna Peregrinová – celá a zdravá – slečna Peregrinová, ktorá by bez zaváhania vedela, kam ísť a ako sa tam bezpečne dostať. No tá, ktorá pred nami sedela na kameni a šuchorila si perie, bola zmrzačená rovnako ako jej krídlo, ktoré jej bezvládne viselo pri tele. Bolelo nás vidieť ju v takomto stave. A deti to prežívali obzvlášť ťažko. Slečna Peregrinová bola ich mamou a ochrankyňou. Kedysi bývala kráľovnou ich ostrovného sveta, no teraz nedokázala ani hovoriť, ani ovládať čas, nevedela dokonca ani lietať. Kedykoľvek k nej niektorému z detí zablúdil zrak, strhlo sa a rýchlo odvrátilo oči.

Slečna Peregrinová sa dívala na bridlicovosivú hladinu mora pred sebou. V temnej hĺbke jej rozhodného pohľadu sa ukrýval nevýslovný smútok.

Akoby hovorila: Je mi nesmierne ľúto, že som vás sklamala.

* * *

Fiona s Horaceom sa k nám blížili z diaľky, najväčšie balvany obchádzali oblúkom. Fionine vlasy rozfúkané vetrom vyzerali ako búrkové mračno, Horace si zasa z oboch strán dlaňami pritískal k hlave cylinder, aby mu ho vietor náhodou neodfúkol. Nikto nechápal, ako sa mu podarilo nestratiť ho počas búrky, hoci teraz vyzeral skôr ako zlisovaný lodný komín. Za nič na svete by si ho však nebol ochotný zložiť z hlavy, lebo, ako opakovane vyhlasoval, nič iné by sa k jeho na mieru šitému – hoci do nitky premočenému a zablatenému – obleku nehodilo.

V rukách však nič neniesli. „Nenašli sme žiadne drevo,“ zúfalo vyhlásil Horace, keď podišli bližšie.

„Pozreli ste sa vôbec do lesa?“ spýtala sa Emma a ukázala prstom k línii stromov za piesočnými dunami.

„Je to tam desivé,“ pokrútil hlavou Horace. „Dokonca som počul húkať sovu.“

„Odkedy sa bojíš operencov?“

Horace mykol plecami a zabodol oči do piesku. Fiona doňho strčila laktom, na čo sa spamätal a povedal: „Objavili sme však niečo iné.“

„Nejaký prístrešok?“ vyzvedala sa Emma.

„Cestu?“ neodolal Millard.

„Zatúlanú hus, ktorú si upečieme na večeru?“ pridala sa Claire.

„Nie,“ odpovedal Horace. „Balóny.“

Všetci zarazene zmlkli.

„Aké balóny?“ zmätene sa spýtala Emma.

„Také tie obrovské, v ktorých sedia ľudia.“

Emma zbledla. „Ukáž kde.“

V zástupe sme sa vydali tam, odkiaľ pred chvíľou prišli, za skalnatý výbežok pláže, hore, na malé návršie. Premýšľal som, ako sme si mohli nevšimnúť čosi natoľko nápadné, ako sú lietajúce balóny, až kým sme sa nevyšplhali na samý vrch. Vtedy som ich zbadal – nie pestrofarebné kvapky obrátené naopak z kalendárov a motivačných plagátov („Za hranice vašich možností, a ešte ďalej!“), ale pár nevelkých vzducholodí: dva čierne podlhovasté vaky naplnené plynom, pod ktorými viseli jednoduché

kostry kabín s pilotom. Boli nevelké, leteli nízko a striedavo prelietavali nad pevninou a okrajom mora, akoby prečesávali terén. Nevýrazný hukot ich motorov zanikal v hluku príboja. Emma okamžite zavelila, aby sme sa bežali schovať do vysokej trávy, preč z dohľadu.

„Hľadajú ponorky,“ odpovedal Enoch na otázku, ktorú zatiaľ nikto nestihol položiť. Millard bol síce jednoznačne najvyššou autoritou, pokiaľ išlo o mapy a knihy, no keď prišlo na vojenské záležitosti, tu bol naslovo-
vzatým expertom Enoch. „Nepriateľské plavidlá sa dajú najľahšie spozorovať zo vzduchu,“ vysvetľoval.

„Prečo však potom lietajú tak nízko nad pevninou?“ spýtal som sa. „Nemali by letieť viac nad morom?“

„To neviem.“

„Myslíš, že by mohli hľadať... nás?“ nasmelo pípól Horace.

„Ak sa pýtaš, či to nemôžu byť Nemŕtvi,“ odvetil mu Hugh, „potom si fakt na hlavu. Tí predsa bojujú na nemeckej strane. Ich ponorka patrila nemeckej armáde.“

„Nemŕtvi sa spoja s kýmkoľvek, ak to prospeje ich záujmom,“ namietal Millard. „Nepochybujem, že prenikli do organizácií na oboch stranách, len aby z toho vyťažili čo najviac.“

Nedokázal som od tých vzdušných plavidiel odtrhnúť oči. Vyzerali desivo, ako nejaký robotický hmyz s bruchom plným infikovaných vajčiek.

„Nepáči sa mi to,“ zamračil sa Enoch a jeho mozog zjavne pracoval na plné obrátky. „Očividne prečesávajú pobrežie, nie vodu.“

„Lenže čo hľadajú?“ spýtala sa Bronwyn. Odpoveď bola jasná, len nás všetkých natoľko desila, že si nikto netrúfol vysloviť ju nahlas.

Hľadajú nás.

Tisli sme sa k sebe navzájom vo vysokej trávě a ja som cítil, ako sa Emme napli svaly. „Keď dám povel, bežte,“ zasyčala. „Najprv schováme člny, potom sa ukryjeme my.“

Počkali sme, kým piloti znovu zamieria bližšie k okraju mora, a vybehli sme z úkrytu, modliac sa, aby nás v tej dialke nezbadali. V duchu som prosil, aby sa hmľa, ktorá nás pohltila na mori, vrátila a znovu nás

skryla. Uvedomil som si, že nám vlastne zachránila život; bez hmyľ by nás na mori, kde sme sa nemali kam ukryť, spozorovali zo vzduchu už dávno. Takto teda ostrov ešte raz, a zrejme naposledy, urobil niečo pre záchranu svojich neobyčajných detí.

* * *

Člny sme odvliekli do pobrežnej jaskyne, ktorej vchod ako tmavá puklina zívaj v stene skalného útesu. Bronwyn bola vyšťavená z veslovania a sama sa ledva vliekla, nieto aby ešte za sebou ťahala čln, takže sme sa do toho museli pustiť my ostatní. Fučiac a funiac sme postrkovali obrovské hrdzavé bruchá našich člnov, ktoré sa akoby náročky znovu a znovu zabárali nosmi do vlhkého piesku. Boli sme asi uprostred cesty k jaskyni, keď slečna Peregrinová vydala varovné zaškriekanie práve vo chvíľi, keď sa spoza dún vynorili bzučiacie vzducholode. Náhlly prílev adrenalínu spôsobil, že sme prudko vyštartovali a v letku sme dostali oba člny do jaskyne, zatiaľ čo slečna Peregrinová nešikovne skackala vedľa nás, písuc svojím ovisnutým krídlom kľukatú čiaru do piesku.

Len čo sme zmizli v útrobach jaskyne, vyčerpane sme odkväcli na prevrátené bruchá člnov a naše dychčanie ozvenou zaplnilo celé tmavé a vlhké vnútro jaskyne, kde kvapkala voda. „Prosím, prosím, nech nás nevideli,“ úpenlivo bedákala Emma.

„Pri všetkých vtákoch! Stopy!“ vykrikol Millard a okamžite zo seba začal strhávať šaty, aby vybehol von a zahladil ryhy, ktoré zostali v piesku po člnoch; zo vzduchu určite vyzerali ako šípky ukazujúce priamo k nášmu úkrytu. Sledovali sme len, ako za sebou v piesku zanecháva odtlačky svojich malých chodidiel. Keby von vyšiel hocikto iný, nepochybne by ho zazreli.

O chvíľu sa vrátil, celý umazaný od piesku. Triasol sa od zimy a na hrudi mu svietila červená škrvna. „Už sú celkom blízko,“ lapal po dychu. „Urobil som, čo som mohol.“

„Znovu krvácaš!“ vykrikla Bronwyn. Bolo to Millardovo zranenie z predošlej noci, keď ho pri našom strete s nepriateľom škrabla zatúlaná

guľka. Hoci sa jeho rana akoby zázrakom hojila veľmi rýchlo, zďaleka ešte nebol celkom v poriadku. „Kde máš obväz?“

„Strhol som si ho. Nemohol som strácať čas rozväzovaním. Celá moja neviditeľnosť je mi naprd, ak sa nedokážem rýchlo vyzliecť!“

„Celá neviditeľnosť ti bude naprd, ak budeš mŕtvý, ty tvrdohlavý somár,“ zahriakla ho Emma. „Teraz sa chvíľu nehýb a neprehryzni si jazyk. Bude to bolieť.“ Dva prsty pravej ruky si vložila do ľavej dlane, sústredila sa, a keď ich o chvíľu vytiahla, končeky mala dočervena rozpalené.

Millard sa mykol. „Hej, Emma, upokoj sa. Bol by som radšej, keby si...“

Emma pritlačila prsty Millardovi na ranu. Zakvílil. Do vzduchu sa vzniesol zápach spáleného mäsa a tenký prúžok dymu. Krvácanie však okamžite ustalo.

„Určite mi tam zostane jazva,“ zaskučal Millard.

„Už len tebe to môže prekážať. Veď ju nikto neuvidí.“

Millard nasupene vzdychol, no zostal ticho.

Dunenie strojov sa čoraz viac približovalo, až sa nakoniec ich hukot ozývala celá jaskyňa. Predstavoval som si, ako sa vznášajú vo vzduchu, sledujú naše stopy a plánujú útok. Emma sa o mňa oprela plecom. Maličká sa zhrfkli okolo Bronwyn, aby ich ukryla vo svojom obrovskom náručí. Napriek našim neobyčajným schopnostiam sme boli úplne bezmocní: jediné, na čo sme sa v tej chvíli zmohli, bolo chúlť sa jeden k druhému, žmúriť do tmy, aby sme aspoň matne videli tváre ostatných, utierať si nosy a dúfať, že naši nepriatelia to nakoniec vzdajú a odletia.

Nakoniec zvuk motorov naozaj začal slabnúť, a len čo sme znovu jeden druhého počuli, Claire, stále schovaná v Bronwyninom náručí, hlesla: „Povedz nám príbeh, Wyn. Strašne sa bojím, ani trochu sa mi tu nepáči a radšej by som si vypočula niektorý z tvojich príbehov. Prosím...“

„Áno. Porozprávaj nám nejaký,“ žobronila Olive. „Niektorý z *Príbehov Neobyčajných*, tie mám najradšej.“

Bronwyn bola hneď po slečne Peregrinovej, ba hádam niekedy dokonca ešte viac než ona, mamou všetkých maličkých. Ona ich ukladala večer do

postele, čítala im rozprávky a dávala pusu na dobrú noc. Vo svojom širokom náručí mala vždy dosť miesta a v ramenách dostatok sily, aby kohokoľvek z nich uniesla. Teraz však nebol čas na rozprávky – a presne to im aj povedala.

„Ale čoby nebol,“ zaprotestoval Enoch s neskrývaným sarkazmom. „Len sa vykašli na *Príbehy Neobyčajných* a pre zmenu nám porozprávaj ten, ako sa chovanci slečny Peregrinovej zachránili. Ako prežili bez kúska jedla a ako sa bez mapy a bez toho, aby ich po ceste roztrhali Bezduchí, dostali do bezpečia. Nesmierne by ma zaujímalo, ako sa ten príbeh končí!“

„Keby tak mohla rozprávať slečna Peregrinová!“ zafňukala Claire. Vymanila sa z Bronwyninho náručia a podišla k vtákovi, ktorý sa usadil na trupe jedného z člnov. „Čo máme urobiť, pani riaditeľka?“ obrátila k nej svoje veľké detské oči. „Prosím vás, premeňte sa. Veľmi vás prosím, buďte zasa ako predtým!“

Slečna Peregrinová ticho zahvízdala a pohladila jej krídlom hlávku. Podišla k nim aj Olive a po lícach jej stekali slzy. „Veľmi vás potrebujeme, slečna Peregrinová. Sme stratení a hrozí nám nebezpečenstvo, sme hladní, nemáme domov ani žiadnych priateľov, len jeden druhého, a veľmi vás potrebujeme, počujete?“

Čierne oči slečny Peregrinovej sa zaleskli, no vzápätí sa odvrátila, aby sme jej nevideli do tváre.

Bronwyn si kľakla k dievčatám. „Premenila by sa, keby mohla. No my už niečo vymyslíme, sľubujem. Už zakrátko.“

„Lenže čo?“ naliehala Olive a jaskynná ozvena jej otázku niekoľkokrát zopakovala.

Emma zrazu prudko vstala. „Ja ti poviem, čo urobíme,“ vyhlásila a všetky oči sa okamžite obrátili k nej. „Pôjdeme ďalej.“ Vyriekla to s takým odhodlaním, až ma striaslo. „Budeme kráčať čoraz ďalej a ďalej, až kým nedôjdeme do mesta.“

„Čo ak najbližších päťdesiat kilometrov žiadne mesto nie je?“ zapochyboval Enoch.

„Potom prejdeme päťdesiatjeden kilometrov. Som si istá, že až tak veľmi sme sa od kurzu neodklonili.“

„A čo ak nás Nemŕtvi zhora zbadajú?“ zapojil sa Hugh.

„Nezbadajú. Dáme si pozor.“

„A čo ak si na nás počkajú práve v tom meste?“ spýtal sa Horace.

„Budeme predstierať, že sme Obyčajní. Neodhalia nás.“

„To jediné mi nikdy veľmi nešlo,“ zavtipkoval Millard.

„Na teba sa spolieham najviac, Mill. Budeš naša predsunutá hliadka a zoženieš nám všetko, čo budeme potrebovať.“

„Ak tým chceš vyjadriť, že dôveruješ mojim zlodejským schopnostiam, tak to beriem,“ povedal hrdo. „Pokiaľ ide o dlhoprsté umenie, som v ňom ozajstný majster.“

„Lenže čo potom?“ zamračil sa Enoch. „Aj keby sa nám podarilo zohnať niečo na jedenie a nejaké miesto, kde by sme v suchu a teple prespali, budeme tam vonku celkom bezbranní, zraniteľní, vydaní napospas nebezpečenstvu, bez slučky a bez úkrytu... a navyše slečna Peregrinová je... slečna je stále...“

„Nájdem slučku,“ rozhodne odvetila Emma. „Vieš, že ten, kto hľadá, vždy nájde, pretože dokáže čítať aj tie najnepatrnejšie znamenia. A keby sme predsa len žiadne nenašli, skúsime pohľadať niekoho Neobyčajného, ktorý nám ukáže, ako sa dostať k najbližšej slučke. Tam vyhladáme ymbrynku, ktorá potom pomôže slečne Peregrinovej.“

Nikdy predtým som nestretol človeka s takou bezhraničnou odvahou, akú mala Emma. Vyžarovala zo všetkého, čo robila: z toho, ako kráčala, s hrdo vztýčenou hlavou a vystretými plecami; ako rozhodne zatínala zuby, keď dospela k nejakému rozhodnutiu; z toho, že každá z jej viet sa končila nekompromisnou bodkou. Bolo to nákazlivé a jedna z mnohých vecí, ktoré som na nej zbožňoval, až som v tej chvíli musel bojovať s chuťou pobozkať ju, hneď tam a v tej chvíli, pred zrakmi ostatných.

Hugh si odkašľal a včely, ktoré mu vyleteli z úst, zavesili do vzduchu mihotavý otáznik. „Ako si tým, dopekla, môžeš byť taká istá?“ obrátil sa na ňu.

„Lebo som,“ pohodila hlavou a pomädlila si ruky na znak toho, že nemá čo dodať.

„Nerád ti kazím tvoj skvelý motivačný prejav,“ nevzrušene sa zapojil do debaty Millard, „ale pokiaľ vieme, slečna Peregrinová je posledná ymbrynka, ktorá zostala na slobode. Spomeň si, čo nám povedala slečna Avocetová-Šabliarka: Nemŕtvi už celé týždne prečesávajú slučky a berú ymbrynky do zajatia. Takže aj keby sa nám podarilo nejakú slučku nájsť, nebudeme vedieť, či v nej nájdeme ymbrynku alebo číhajúceho nepriateľa. Nemôžeme predsa chodiť od slučky k slučke, klopať na dvere a dúfať, že za nimi nečíhajú Nemŕtvi!“

„Alebo či na okolí nesľudia vyhľadovaní Bezduchí,“ dodal Enoch.

„Práveže vôbec nemusíme dúfať,“ ozvala sa Emma a s úsmevom sa otočila ku mne. „Jacob nám to predsa dopredu povie.“

V sekunde som stuhol. „Ja?“

„Dokážeš Bezduchých vycítiť na diaľku, nie?“ spýtala sa Emma. „Okrem toho, že ich vidíš.“

„Keď sú niekde nablízku, chce sa mi vracat,“ pripustil som.

„Ako nablízku?“ zaujímal sa Millard. „Z niekoľkých metrov na nás ešte stále dočiahnu chápadlami. Potrebovali by sme, aby si ich dokázal odhalíť z omnoho väčšej diaľky.“

„Nikdy som nemal príležitosť nejako si to otestovať,“ povedal som úprimne. „Je to všetko pre mňa veľmi nové.“

Doteraz som sa vlastne stretol iba s jedným Bezduchým, Malthusom, ktorý slúžil doktorovi Golanovi, zabil môjho starého otca a takmer ma utopil v Cairnholmskej bažine. Ako ďaleko odo mňa sa asi nachádzal, keď som po prvý raz zacítil, že ma sleduje v okolí môjho domova v Englewoode? To som naozaj nedokázal povedať.

„Stále môžeš na svojich schopnostiach pracovať,“ povzbudivo dodal Millard. „Neobyčajnosť je trochu ako sval – čím viac ju používaš, tým lepšie funguje.“

„Ale veď je to šialenstvo!“ nedočkavo vykrikoval Enoch. „Sme v poriadnej kaši, ak nás má zachrániť tento tu! Veď je ešte len decko – normálny vyplašený chalanisko, ktorý nevie o našom svete takmer nič.“

„Nie je *normálny*!“ zahriakla ho Emma, akoby práve použil jednu z najhorších nadávok. „Je jedným z nás!“

„Táraniny!“ vypenil Enoch. „Tá troška neobyčajnej krvi, čo mu koluje v žilách, ešte neznamená, že sa s ním budem bratať. A už vôbec nie, že sa spoľahnem na jeho ochranu. Ani nevieme, čo od neho môžeme čakať – stavím sa, že nerozozná, či na nás z päťdesiatich metrov číha Bezduchý, alebo ho len trápia vetry.“

„Veď jedného z nich zabil!“ namietla Bronwyn. „Zabodol mu do oka veľké ovčiarske nožnice! Už si azda počul o nejakom inom Neobyčajnom, ktorý by v jeho veku čosi také dokázal?“

„Po Abem už o nikom,“ povedal nahlas Hugh a pri zvuku dedovho mena všetky deti úctivo stíchli.

„Počula som, že jedného dostal holými rukami,“ zamyslene dodala Bronwyn.

„Ja som zasa počul, že jedného z nich zabil ihlicou na pletenie,“ pridal sa Horace. „Vlastne sa mi to snívalo, takže to musí byť pravda.“

„Fantastické legendy, ktoré sú každým rokom fantastickejšie,“ odbil ich Enoch. „Ten Abraham Portman, ktorého som poznal ja, kvôli nám v živote ani prstom nepohol.“

„Bol to výnimočný Neobyčajný!“ oborila sa naňho Bronwyn. „Chrabrý bojovník, ktorý v mene našej záchrany zabil mnohých Bezduchých!“

„Zatiaľ čo nás nechal trčať v tom dome ako prašivých utečencov, aby sa mohol presúšať hore-dolu po Amerike a hrať sa na hrdinu!“

„Vôbec nevieš, o čom hovoríš,“ zahriakla ho Emma a líca jej horeli. „To predsa zďaleka nebolo všetko.“

Enoch nezúčastnene pokrčil plecami. „Nech to bolo akokoľvek, aj tak je to celkom od vecí,“ povedal. „Nezabúdajte, že tento chlapec nie je Abe.“

V tej chvíli som Enocha z duše nenávidel, no nemohol som mu zlievať, že mi nedôveruje. Skôr bolo čudné, ako môžu ostatní, natoľko skúsení a dokonatí v používaní svojich neobyčajných schopností, veriť tej mojej – ktorú som v sebe ešte len začínal objavovať. V podstate som si len zvykal na myšlienku, že nejakú neobyčajnú schopnosť vôbec mám. Kto bol môj starý otec, to bolo v tomto bode vskutku absolútne jedno. Naozaj som ani len netušil, čo vlastne robím.

„Máš pravdu. Nie som dedo,“ ozval som sa. „Som len chalan z Floridy. A to, že som zabil toho Bezduchého, bola najskôr tiež iba náhoda.“

„Nezmysel!“ vykrikla Emma. „Jedného dňa z teba bude presne taký úžasný zabijak Bezduchých, ako bol tvoj starý otec, o tom nepochybujem.“

„Dúfajme len, že ten deň príde už čoskoro,“ pípól Hugh.

„Je to tvoj osud,“ predniesol vážnym hlasom Horace, akoby vedel omnoho viac než ja.

„Aj keby nebol,“ potľapkal ma Hugh po pleci, „si to jediné, čo nám zostáva.“

„V tom prípade nech nám pomáha sám veľký ochranca malých vtákov,“ vyvrátil oči dohora Enoch.

Zatočila sa mi hlava. Váha očakávaní, ktoré práve zložili na moje plecia, ma gniavila tak, že som sa sotva dokázal nadýchnuť. Rozpačito som sa postavil a zamieril som k východu z jaskyne. „Potrebujem ísť trochu na vzduch,“ povedal som a pretisol som sa popri Enochovi.

„Jacob, počkaj,“ zavolala za mnou Emma. „Balóny!“

No tie boli dávno preč.

„Len ho nechaj,“ zamrmal Enoch. „Ak budeme mať šťastie, odpláva naspäť do Ameriky.“

* * *

Kráčal som dole k pobrežiu a v duchu som si predstavoval, ako ma asi vidia, či skôr chcú vidieť, moji noví priatelia: nie Jacoba, chalana, ktorý si vytkol členok, keď bežal za zmrzlinárskym autom, ani Jacoba, ktorý sa neochotne a až na opakované naliehanie svojho otca trikrát pokúsil dostať do stopárskeho krúžku, aby ho tam tri razy odmietli prijať, ale Jacoba, vládcu tieňov, zázračného majstra, ktorý dokáže čítať z každého poryvu svojho vnútra, jasnovidca a hrdinu zabíjajúceho ozajstné príšery – Jacoba, ktorý stojí medzi životom a smrťou nášho milého malého hlúčika Neobyčajných.

Ako by sa už len mne mohlo podariť naplniť odkaz môjho úžasného starého otca?

Vyšplhal som sa na jeden z balvanov na kraji mora a chvíľu som tam stál, s nádejou, že mi vytrvalý vánok aspoň trochu usuší oblečenie. V umierajúcom svetle dňa som pozoroval morskú hladinu, pohyblivé plátno tisícov odtieňov sivej, ktoré sa prelievali jeden do druhého, aby o malú chvíľu zanikli v jednoliatej černi. V diaľke s neúnavnou pravidelnosťou blinkalo malilinké svetielko. To nám Cairnholmský maják posielal do diaľky svoje posledné zbohom.

Na chvíľu sa mi zatúlali myšlienky. Prepadol som sa do bdelého sna.

Vidím muža. Je v strednom veku, celý zablatený, zakráda sa postrom hrebeni útesu, rednúce vlasy mu vo vlhkých prameňoch padajú do tváre. Vietor mu vnika pod tenké sako a nadúva ho ako lodnú plachtu. Na chvíľu zastane, prikrčí sa. Lakte mu zapadnú do vyležaných priehlbín, ktoré sám vyhľbil, keď dlhé týždne pozoroval rituály párenia rybárikov obyčajných a hniezda víchrovníkov. Prikladá si k očiam ďalekohľad, no mieri ním omnoho nižšie, než sú hniezda, až dole, na tenký oblúk malej pláže, kde vzdúvajúce sa vlny prinášajú svoju nekonečnú obeť: kusy dreva a chaluhy, úlomky člnov a rozbitých lodí – a z času na čas, ako vravievajú domáci, aj telo nejakého nešťastníka.

Ten muž je môj otec. Hľadá niečo, čo by najradšej nikdy nenašiel.

Hľadá telo svojho syna.

Čosi sa dotklo mojej topánky, a to ma okamžite vytrhlo zo zamyslenia. Už bola skoro celkom tma, sedel som na skale pri mori, s kolenami pritiahnutými k brade, a dole podo mnou stála na piesku Emma a vlasy jej povievajú vo vetre.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa s hlavou vyvrátenou dohora.

Táto otázka však zostávala aj pre mňa rovnicou o mnohých neznámych, ktorú by som v tej chvíli nedokázal vyriešiť, ani keby som mal vo vrecku diplom z matematickej fakulty a za sebou hodinovú diskusiu na danú tému. Bojovalo vo mne tisíc protichodných pocitov a myšlienok, ktoré sa vzájomne úplne nepochopiteľne znásobovali, delili a schovávali do zátvoriek, zatiaľ čo za *rovná sa* tvrdošijne zostával chlad, únava a minimálny záujem o akýkoľvek rozhovor. A tak som nakoniec zo seba dostal

iba: „V pohode. Len dúfam, že aspoň trochu obschnem,“ a demonštratívne som pomykal premočeným svetrom na hrudi.

„S tým ti rada pomôžem,“ povedala a vyšplhala sa na skalú, aby si sadla vedľa mňa. „Podaj mi ruku.“

Urobil som to a ona si oprela moje predlaktie o svoje kolená. Priložila si dlane k ústam a sklonila hlavu k môjmu zápästiu. Potom sa zhlboka nadýchla a len čo začala pomaly vydychovať, v celej ruke sa mi rozlialo neuveriteľne upokojujúce, i keď trochu páliace teplo.

„Nie je to príliš?“ spýtala sa.

Cítil som, ako sa ma zmocňuje triaška, no zaťal som zuby a pokrútil hlavou.

Spokojne prikývla a znovu vydýchla na moje predlaktie, tentoraz trochu vyššie. Zaliala ma nová vlna intenzívneho tepla. Pred ďalším nádychom, akoby mimochodom, prehodila: „Dúfam, že sa pre to, čo natáral Enoch, netrápiš. My ostatní ti veríme, Jacob. Enoch vie byť niekedy otravný ako stará trasorítka, najmä keď ho prepadne záchvat žiarlivosti.“

„Myslím si, že má pravdu,“ uprel som na ňu zúfalý pohľad.

„To azda nie! Naozaj?“

Už som to v sebe neudržal. „Veď ani neviem, čo vlastne robím,“ vypadlo zo mňa. „Ako sa na mňa môžete spoliehať? Keby som aj bol Neobyčajný, tak potom naozaj len v nepatrnej miere – oproti vám stopercentným možno taký štvrtinový.“

„No takto to predsa nefunguje, hlupáčik,“ rozosmiala sa.

„Môj dedo bol určite omnoho neobyčajnejší, než som ja. Musel byť. Bol taký silný...“

„Nie, Jacob,“ namietla a pozrela sa mi rovno do očí. „Samu ma prekvapuje, kolkými rôznymi spôsobmi si mu na nerozoznanie podobný. Samozrejme, že si tiež iný – omnoho milší a nežnejší –, ale to, čo hovoríš... akoby som počula Abeho, keď k nám prvý raz prišiel.“

„Naozaj?“

„Áno. Aj on bol zmätený. Nikdy predtým žiadneho Neobyčajného nestretol. Nevedel, ako narábať so svojimi neobyčajnými schopnosťami ani

čoho všetkého je schopný. Pravdupovediac, netušili sme to ani my. Schopnosť, ktorou vládneš, je zriedkavá. Veľmi zriedkavá. Aj tvoj starý otec sa musel učiť, ako s ňou narábať.“

„Lenže ako sa to naučil?“ spýtal som sa. „A kde?“

„Vo vojne. Prihlásil sa do špeciálnej jednotky Britskej armády, kde boli samí Neobyčajní. Bojoval nielen proti Nemcom, ale aj proti Bezduchým. Za také čosi sa metále nerozdávajú, no pre nás sú to dodnes hrdinovia a tvoj starý otec zo všetkých ten najväčší. Vďaka ich obetavosti sa postup tých netvorov na desaťročia spomalil, čím zachránili životy mnohým Neobyčajným.“

A predsa, pomyslel som si, svojich rodičov zachrániť nedokázal. Aké tragické.

„Môžem ti povedať jedno,“ pokračovala Emma. „Si presne takisto neobyčajný, ako bol on – aj rovnako odvážny.“

„No jasné! Hovoríš to len preto, aby som sa cítil lepšie.“

„Nie,“ znovu sa mi pozrela priamo do očí. „Naozaj nie. Naučíš sa to, uvidíš, Jacob. Jedného dňa z teba bude ešte väčší postrach Bezduchých, než bol on.“

„To opakujete všetci. No ako si tým môžeš byť taká istá?“

„Veľmi intenzívne to cítim,“ vyriekla bez rozmýšľania. „Lebo sa ním jednoducho máš stať. Tak, ako sa malo stať, že si prišiel na Cairnholm.“

„Na také veci neverím. Osud. Budúcnosť vpísaná vo hviezdach. Nič podobné.“

„Kto tu hovorí o osude?“

„Povedala si, že sa to má stať, a to je predsa to isté,“ namietol som. „Osud je pre postavy z kníh o zázračných mečoch a princeznách. Samé táraniny. Prišiel som, lebo môj dedo desať sekúnd pred svojou smrťou spomenul čosi o vašom ostrove – to je všetko. Náhoda. Som rád, že sa to stalo, ale aj tak – bol v delíriu. Rovnako mohol v tej chvíli hovoriť aj o tom, čo bol ráno nakúpiť.“

„Lenže neurobil to,“ protirečila mi Emma.

Namrzene som si vzdychol. „Takže keď sa teraz vydáme na cestu, aby sme našli nejakú slučku, a vy sa na mňa budete spoliehať, že vás

ochránim pred tými príšerami, no ja zlyhám a potom nás zabijú, aj to bude osud?“

Zamračila sa a mlčky si zložila svoju ruku z kolien. „O osude som vôbec nehovorila,“ zopakovala. „Len verím, že keď ide o naozaj dôležité veci v živote, žiadne náhody neexistujú. Všetko sa deje z určitého dôvodu. Aj to, že si prišiel – preto sa mi nechce veriť, že si tu iba preto, aby sme nakoniec všetci pomreli.“

Nemal som srdce ďalej sa s ňou hádať. „Tak dobre,“ vzdal som to. „Nemyslím si síce, že máš pravdu – no budem dúfať, že ju máš.“ Cítil som výčitky svedomia, že som pred chvíľou na ňu tak vybehol, ale bolo mi zima, bol som unavený a vydesený a mal som pocit, že sa musím za každú cenu brániť. Striedali sa vo mne silné a slabé chvíľky, desivé a neohrozené myšlienky – hoci ich vzájomný pomer bol deprimujúci, tak tri k jednej v prospech tých desivých. Premáhal ma zúfalý pocit, že ma strkajú do roly, o ktorú som ani náhodou neprosil: že som sa proti svojej vôli stal dobrovoľníkom v prvej línii vojny, ktorej priebeh nikto nedokázal predvídať. Slovo *osud* znelo rovnako ako *povinnosť*, no ak sa mám ocitnúť v bitke proti légii príšer z najhorších nočných môr, musí to byť moja vlastná voľba.

Tú som však už urobil vo chvíli, keď som súhlasil, že sa vydám do neznáma so skupinkou týchto neobyčajných detí. A keby som vymietol aj tie najtemnejšie kúty svojej mysle, musel by som tiež priznať, že nie je pravda ani to, že som o čosi také nikdy neprosil. Od detstva som predsa o takomto dobrodružstve sníval. Vtedy som ešte na osud veril a veril som naň absolútne, každým kúskom a každou bunkou svojho detského srdca. Bolo to akési zvláštne pnutie, ktoré som cítil v hrudi vždy, keď mi starý otec rozprával svoje neveriteľné príbehy. *Jedného dňa to budú príbehy o mne.* Čo sa mi teraz zdalo ako ťaživá povinnosť, bývalo kedysi vábivým príslubom – že jedného dňa prekročím hranice nášho malého nudného mestečka a prežijem taký výnimočný život, aký mal starý otec; že jedného dňa, presne tak ako dedo Portman, aj ja dokážem niečo skutočne veľké. Hovorieval mi: „Raz bude z teba veľký muž, Yakob. Naozaj veľký muž.“

„Taký veľký ako ty?“ pýtal som sa.

„Ešte väčší,“ odpovedal zakaždým.

Vtedy som mu bezvýhradne veril a veľmi som mu túžil veriť aj v tejto chvíli. No čím viac som sa o ňom dozvedal, tým viac som sa strácal v jeho tieni. Zdalo sa mi úplne nemožné, že by som niekedy dokázal čosi čo i len vzdialene podobné tomu, čo bol schopný vykonať on. Že i ten najnepatrnejší pokus o čosi také sa rovná samovražde. A keď som si niekedy predsa len predstavil, aké by to bolo, keby som to skúsil, okamžite mi zišiel na um môj otec – môj úbohý otec, ktorý už zaiste zistil, že zrejme prišiel o svojho jediného syna – a skôr než sa mi podarilo tie chmúrne myšlienky vyhnat' z mysle, musel som si položiť otázku, ako mohol ktosi taký úžasný tak veľmi ublížiť niekomu, kto ho tak nesmierne miloval.

Znovu som sa začal triasť. „Je ti zima,“ ozvala sa Emma. „Radšej budem pokračovať.“ Vzala do dlaní moju druhú ruku a horúcim dychom ju celú zbozkávala. Takmer som to nezvládol. Postupovala čoraz vyššie, a keď sa dostala k mojej pazuche, nevrátila mi ruku späť do lona, ale ovinula si ju okolo krku. Položil som jej na plecía aj svoju druhú ruku. Aj ona ma objala, až sa naše čelá navzájom dotýkali.

Emma ticho zašepkala. „Dúfam, že neľutuješ, ako si sa rozhodol. Lebo ja som neskutočne rada, že si tu s nami. Neviem, čo by som si počala, keby si odišiel. Bojím sa, že by som sa z toho už nikdy nespamätala.“

Napadlo mi, že sa vrátim. Na malú chvíľu som sa pokúsil predstaviť si, čo by sa stalo, keby som si vzal jeden z člnov, preplavil sa naspäť na ostrov a odtiaľ domov.

Nedokázal som to. Bolo to nepredstaviteľné.

Zašepkal som. „Ako by som mohol?“

„Keď sa nám podarí pomôcť slečne Peregrinovej opäť nadobudnúť ľudskú podobu, bude ťa vedieť vrátiť domov. Ak budeš chcieť.“

Akoby nepochopila, že sa nepýtam na logistiku. Chcel som len povedať: *Ako by som ťa mohol opustiť?* No nedokázal som tie slová vysloviť. Zdráhali sa prejsť bránou mojich úst. Nechal som ich teda tak a radšej som ju pobožkal.

Tentoraz zalapala po dychu Emma. Zodvihla ruky, akoby chcela vziať do dlaní moju tvár, no zháčila sa. Na lícach som cítil, ako z nich sála teplo.

„Dotkni sa ma,“ zaprosil som.

„Nechcem ťa popáliť,“ šepla, no pri zvuku jej hlasu mi v hrudi vybuchol ohňostroj iskier a na mojom vnútornom nebi sa rozsvietil nápis *Je mi to absolútne jedno*, a tak som ju chytil za ruku a prešiel končekmi jej prstov po svojom líci. Obaja sme sa prudko nadýchli. Jej dotyk pálił, ale neodtiahol som sa. Ani som sa nepohol od strachu, že sa ma prestane dotýkať. A potom sa naše ústa opäť stretli, bozkávali sme sa a mojím telom pretekalo jej nádherné teplo.

Zatvoril som oči a zabudol som na celý svet.

Ak sa moje telo triaslo v nočnom opare, nevedel som o tom. Ak k mojím ušiam doliehal hukot mora, nepočul som ho. Ak bola skala pod mojím zadkom tvrdá a ostrá, necítil som to. Čokoľvek, čo sa dialo mimo nás dvoch, bolo v tej chvíli nepodstatné.

Vtom sa do tmy ozvala strašná rana, hoci v prvej chvíli som to takmer nezaregistroval – nedokázal som sa odtrhnúť od Emmy. Potom sa však ten ohlušujúci zvuk, spolu s rinčaním kovu, ozval znovu a nás zalialo oslepujúce svetlo, ktoré som už vytesniť nedokázal.

Maják, blysko mi hlavou. *Maják sa zrútil do mora*. Ten bol však stále nehybným blikotajúcim svetielkom v diaľke, zatiaľ čo svetelný lúč, ktorý ma svojou prenikavou žiarou práve oslepoval, nepokojne prečesával pobrežie sem a tam.

Svetlo majáka to totiž ani náhodou nebolo. Bol to svetlomet – a jeho lúč prichádzal od mora, z miesta neďaleko pobrežia.

Svetlomet ponorky.

* * *

Zaplavila ma hrôza a na chvíľu som mal pocit, že sa prerušilo spojenie medzi mojím mozgom a telom. Oči a uši vnímali ponorku, ktorá sa vynorila neďaleko pobrežia: kovový leviatan vychádzajúci z hĺbok, ktorému po tele stekali prúdy vody, dupot ťažkých vojenských topánok na povrchu paluby, hlasy vojakov, povelý, aby zamierili prúd svetla naším smerom. Až vtedy

dostali moje nohy signál, aby sme sa skotúľali na druhú stranu skaliska, pozbierali sa a upaľovali naspäť do jaskyne.

Svetlo reflektorov nakreslilo na pozadí pláže naše desivé obrie tiene. Vo vzduchu zasvišťali guľky a pokropili piesok pri našich nohách.

Z amplióna sa ozval hromový hlas. „STOJTE! PRESTAŇTE UTEKAŤ!“

Vleteli sme do jaskyne – *Sú tu! Prichádzajú! Vstávajú!* –, no decká už dávno začuli, že sa vonku niečo deje, a boli na nohách – všetky, okrem Bronwyn, ktorá bola natoľko vyčerpaná veslovaním, že zaspala s chrptom opretým o skalnú stenu jaskyne a za nič na svete sme ju nemohli zobudiť. Triasli sme ňou a kričali sme jej do tváre, no ona len čosi zamrmlala a ohnala sa po nás rukou, aby sme jej dali pokoj. Nakoniec nám nezostalo nič iné, len ju chytiť okolo pása a zodvihnúť, čo bolo takmer to isté, ako zodvihnúť tehlový komín, no keď pod nohami zacítila pevnú zem, precitla, otvorila opuchnuté viečka a potom už stála na vlastných nohách.

Náhľivo sme pozbierali, čo nám zostalo, a v duchu sme ďakovali, že je toho tak málo. Emma vzala do náručia slečnu Peregrinovú. Vybehli sme z jaskyne a zamierili sme pomedzi duny, preč z tohto miesta. Keď som sa úchytkom obzrel ponad plece, videl som siluety mužov brodiacich sa vo vode smerom k pobrežiu. Ruky mali nad hlavami, aby sa im nenamočili zbrane, ktoré v nich držali.

Bez zaváhania sme cez húštie vbehli do tajomnej tmy lesa. Akoby nás zhltna. Zvyšky mesačného svetla, ktoré nestihli ukryť mraky, teraz zatienili pokrútené konáre stromov. Nemali sme čas zastať a dovoliť svojim očiam, aby si aspoň trochu privykli na tmú, ani opatrne skúmať terén pod našimi nohami. Leteli sme lesom ako krdel' slepých vtákov bez krídel, potkýnali sme sa a dychčali a s rukami natiahnutými pred sebou sme vždy v poslednej chvíli uhýbali pred konármi a kmeňmi stromov, ktoré sa nečakane vynárali z tmy.

Po niekoľkých minútach bezhlavého behu sme konečne zastali, aby sme chytili dych, a chvíľu sme načúvali. Počuli sme blížiacie sa hlasy, no tentoraz sa k nim pridali aj nové zvuky: štekot psov.

Znovu sme sa dali do behu.

TRETIJA KAPITOLA

Potkýnali sme sa čiernym lesom zdanlivo nekonečne dlhé hodiny, no bez mesiaca či hviezd nebolo možné uhádnuť, koľko času prešlo. Naokolo sa ozývali hrozivé povely vojakov a štekot psov, až sa zdalo, že sú všade a nikde. Aby sme ich zviadli zo stopy, pustili sme sa hore prúdom ľadového potoka, na ktorý sme narazili, a kráčali sme ním, až kým nám celkom znecitlivelí nohy. Aj dlho po tom, keď sme z neho vyliezli, som mal pocit, že mám namiesto nôh len meravé kýpte.

Na všetkých sa začínala prejavovať únava. Ktosi zavzdychal. Olive a Claire začínali zaostávať, no keď ich Bronwyn vzala do náručia, ostala pozadu zasa ona. Nakoniec, keď sa o akýsi koreň potkol Horace a natiahol sa na zem, odkiaľ odmietal vstať a vzlykal, že si potrebuje oddýchnuť, sme prestali utekať. „Vstávaj, ty hnilý sráč!“ zasyčal naňho Enoch, no aj on ledva lapal po dychu a keď sa vzápätí oprel o strom, bolo zjavné, že na hádku nemá dosť energie.

Každý z nás práve siahol na dno svojich síl a už tam nedokázal nič nahmatať. Museli sme zastať.

„Aj tak je zbytočné motať sa v tejto tme stále do kruhu,“ povedala Emma. „Nakoniec sa ocitneme znovu tam, odkiaľ sme vyšli.“

„Určite sa tu lepšie zorientujeme, keď svitne ráno,“ pritakal Millard.

„Ak sa ho dožijeme,“ odfrkol Enoch.

Začalo mrholiť, no Fiona sa nám postarala o prístrešok. Záhadným spôsobom prehovorila zopár stromov, ktoré rástli okolo nevelkej čistinky, aby sa naklonili k sebe, potom im hladkala kôru a čosi im šepkala, až

si nakoniec navzájom prepletli spodné konáre a vytvorili tak nad našimi hlavami hustú striešku, pod ktorú sme mohli vliezť. Chúlili sme sa k sebe, načúvali sme šumu dažďa a štekotu psov. Kdesi v diaľke nás stále hľadali tí muži s puškami. Zostali sme každý sám so svojimi myšlienkami, no nepochyboval som o tom, že všetci myslíme na to isté – čo s nami asi urobia, keď nás chytia?

Zrazu sa Claire rozplakala. Spočiatku len ticho vzlykala, no potom sa jej vzlyky ozývali hlasnejšie a hlasnejšie, až nakoniec revala obomi ústami, sotva sa dokázala nadýchnuť.

„Okamžite sa spamätajte!“ zahriakol ju Enoch. „Začujú ťa – a potom môžeme začať revať všetci. To už aspoň budeme mať ozajstný dôvod!“

„Dajú nás zožrať tým psom!“ zakvílila. „Rozstrieľajú nás ako rešeto a slečnu Peregrinovú odnesú preč!“

Bronwyn si ju pritiahla do lona a privinula ju k sebe. „Prosím, Claire! Skús myslieť na niečo iné!“

„Veď ja sa fakt sna-snažím!“ zakňučala.

„Tak sa snaž viac!“

Claire tuho zažmúrila oči, nadýchla sa a zatajila dych, až o chvíľu vyzerala ako balón sekundu pred prasknutím – aby vzápätí prepukla do ešte usedavejšieho plaču a náreku, ktorý sa musel ozývať široko-ďaleko.

Enoch jej v sekunde pritisol na obe ústa svoje ruky. „Psssst!“

„Je mi to ľú-ľú-ľúto,“ vzlykala. „Možno keby ste mi niečo porozprávali, rozprávku alebo jeden z *Príbehov*...“

„Už zasa?“ podráždene zasyčal Millard. „Úprimne ľutujem, že tie knižky neskončili na dne mora s ostatnými nezmyselnými vecami, čo sme so sebou vliekli.“

Zrazu prehovorila slečna Peregrinová – nakoľko jej to vtáčia podoba dovoľovala –, preskackala k Bronwyninmu kufru a poklopkala naň zobákom. Tam vnútri, s niekoľkými ďalšími žalostnými zvyškami nášho majetku, ležala kniha *Príbehov*.

„Slečna P má pravdu,“ ozval sa Enoch. „Za pokus to stojí – čokoľvek, len nech už prestane revať!“

„Tak dobre, maličká,“ vzdychla Bronwyn. „Jeden príbeh, ale musíš sľúbiť, že prestaneš plakať.“

„Sľu-sľubujem,“ zafňukala Claire.

Bronwyn otvorila kufor a vytiahla z neho navlhnutý zväzok *Príbehov Neobyčajných*. Emma sa prisunula bližšie a z končekov prstov vyčarovala malinké plamienky, len toľko, aby sa pri ich svetle dalo čítať. Potom slečna Peregrinová, netrpezlivá v snahe upokojiť Claire, chytila do zobáka jednu zo strán a akoby náhodou otvorila knihu na začiatku kapitoly. Bronwyn začala polohlasom predčítať.

„Za dávnych neobyčajných čias žilo v prastarom temnom lese množstvo všelijakých zvierat. Zajace, jelene a líšky, ako v každom inom lese, no aj zvieratá, ktoré by ste inde márne hľadali – chodúľovobábe medojedy, dvojhlavé ostrovidné rysy a hovoriace emurafy. Práve tieto neobyčajné lesné tvory sa stali oblúbenou trofejou lovcov, ktorí ich zo všetkého najradšej strieľali, dávali si ich vypchať, vešali si ich doma na steny a chválili sa nimi svojim priateľom. Alebo ich chytali živé a potom ich predávali za peniaze správcom zoologických záhrad, ktorí ich zatvárali do kliebok a vyberali od ľudí vstupné, aby sa na ne mohli pozeráť. Možno si myslíte, že byť zavretý v kletke je omnoho lepšie, než visieť vypchatý na stene, no neobyčajné bytosti potrebujú voľnosť, inak chradnú a nemajú zo života ani trochu radosti. V kliebkach sa z nich pomaly, ale iste vytráca duša, až kým nezačnú úprimne závidieť svojim vypchatým sestrám a bratom visiacim na stene.“

„To je príšerný príbeh,“ zavzlykala Claire. „Prečítaj mi nejaký iný.“

„Mne sa páči,“ zahriakol ju Enoch. „Čítaj ďalej, ako ich strieľali, dávali vypchať a ako ich vešali na stenu.“

Bronwyn ich oboch s prehladom odignorovala. „V tom čase ešte po zemi chodili obri,“ čítala ďalej, „ako v dávnych časoch *Aldinnu*, aj keď ich už mnoho nezostalo a ich počet ustavične klesal. Tak sa raz stalo, že sa jeden z obrov usadil práve v blízkosti nášho lesa. Bol to veľmi láskavý a dobrý obor, na nikoho nezvyšoval hlas, živil sa iba rastlinnou stravou a volal sa Cuthbert. Jedného dňa sa Cuthbert zatúlal hlbšie do lesa, aby

si nazbieral lesné plody, keď zbadal lovca, ako číha na malú emurafu. Keďže to bol, ako sme už vpravili, veľmi vľúdny a láskavý obor, opatrne ju chytil dvomi prstami za kožu na krku a zodvihol ju. Potom sa postavil na špičky, čo robil veľmi nerád, lebo mu pri tom praskalo v kostiach, no vďaka tomu dočiahol naozaj do veľkej výšky – až na vrchol najbližšej hory, kam zvieratko preniesol, aby bolo v bezpečí. Potom, len tak pre poriadok, palcom na nohe rozmliaždil lovca na kašu, aby už nikdy nikomu nemohol ublížiť.

Chýr o Cuthbertovej láskavosti sa zakrátko rozniesol po celom lese. Deň čo deň za ním prichádzali ďalšie neobyčajné zvery a prosili ho, aby aj ich preniesol na vrchol hory, kde by sa už nemuseli ničoho báť. Cuthbert im povedal: ‚Nebojte sa, moji malí bračkovia a sestričky, ochránim vás. No sľúďte mi, že sa so mnou budete rozprávať a robiť mi spoločnosť. Na svete zostalo už len veľmi málo obrov a ja sa občas cítim veľmi osamelý.‘

Na čo zvery odvetili: ‚Ale, samozrejme, Cuthbert, veľmi rady to urobíme.‘

Každý deň Cuthbert zachraňoval ďalšie a ďalšie neobyčajné zvery pred lovcami tak, že ich opatrne chytil za kožu na krku a prenášal na vrchol hory, až tam čoskoro vznikol celkom veľký a vskutku neobyčajný zverinec. Neobyčajné tvory boli neuveriteľne šťastné. Konečne mohli žiť pokojne a bez strachu o svoje malé životy. Cuthbert bol šťastný tiež, lebo kedykoľvek sa mu zachcelo, stačilo, aby sa postavil na špičky a oprel si bradu o vrchol hory, a už bol so svojimi priateľmi. Jedného rána, keď si práve dopriaval ranný kúpeľ v malom jazierku v tieni hory, prišla za Cuthbertom stará čarodejníca a oznámila mu: ‚Prepáč, Cuthbert, je mi to nesmierne ľúto, ale budem ťa musieť nechať skamenieť.‘

‚Prečo by si to, prosím ťa, robila?‘ nechápavo vypleštil oči obor. ‚Azda nevieš, že som dobrý obor? Že pomáham ostatným?‘

A ona na to: ‚To všetko viem, ale najala si ma rodina toho lovca, ktorého si zašľapal veľkým palcom na nohe, pamätáš?‘

‚Aha,‘ prevínilo zaklipkal očami Cuthbert. ‚Na toho som, priznám sa, celkom zabudol.‘

„Naozaj to robím veľmi nerada,“ dodala ešte raz a kývla brezovým prútom, ktorý držala v ruke. V tej chvíli sa úbohý Cuthbert začal meniť na kus skaly.

Jeho telo oťaželo – až sa viac nedokázal udržať na hladine jazera a pomaly sa prepadal do jeho hlbín. Klesal čoraz nižšie a nižšie a zrazu mu voda siahala až po krk. Jeho kamaráti videli, čo sa s úbohým Cuthbertom deje, no hoci im ho bolo nesmierne ľúto, pochopili, že na jeho záchranu nemôžu vôbec nič urobiť.

„Viem, že ma nijako nemôžete zachrániť,“ stihol na nich Cuthbert zavolať, „len vás prosím, nenechávajú ma tu samého. Poďte sem ku mne a rozprávajte sa so mnou. Nemôžem sa odtiaľto ani pohnúť a cítim sa veľmi osamelý!“

„Rady by sme, ale ak zostúpime z hory, pochyťajú nás lovci a zabijú nás,“ odpovedali zarmútene.

Cuthbert vedel, že majú pravdu, no neprestával ich prosiť.

„Rozprávajte sa so mnou!“ kričal. „Prosím, poďte sem a rozprávajte sa so mnou!“

Zvieratá rozmýšľali, ako by mohli úbohému Cuthbertovi spríjemniť posledné chvíle. Spievali a skúšali sa s ním rozprávať tak, že naňho pokrikovali z bezpečia vrcholku svojej hory, no boli veľmi ďaleko a ich hlásky boli slabé, takže hoci mal Cuthbert obrie uši, počul ich len ako šelest lístia, ba ešte slabšie.

„Poďte sa sem so mnou pohovárať,“ neprestával žobroniť, „prosím, poďte bližšie, nech vás počujem!“

No neobyčajné zvery z hory nezliezli, ani keď chudákovi Cuthbertovi skamenelo hrdlo práve vo chvíli, keď na nich najúpenlivejšie volal. Koniec rozprávky.“

Bronwyn zavrela knihu.

Claire prekvapene zaklipkala očami. „To má byť všetko?“

Enoch sa rozosmial.

„Všetko,“ pritakala Bronwyn.

„To bol *otrasný* príbeh,“ zamračila sa Claire. „Prečítaj mi nejaký iný!“

„Príbeh ako príbeh,“ zahriakla ju Emma. „Je čas ísť spať.“

Claire sa odula, no už neplakala, takže príbeh, nech bol akýkoľvek, nakoniec splnil svoju úlohu.

„Zajtra nás sotva čaká pohodovejší deň, než bol tento,“ podotkol Millard. „Navrhujem, aby sme si teraz oddýchlí.“

Z najbližšieho okolia nášho úkrytu sme nazbierali čo najviac mäkkého machu, ktorý Emma pred tým, než sme si naň ľahli, dlaňami osušila. Nemali sme nič, čím by sme sa prikryli, a tak sme sa len k sebe tesne pritúlili, aby sme necítili takú zimu: Bronwyn k sebe privinula najmenšie deti; Fiona zaspala v Hughovom objatí, a zdalo sa, že jej ani trochu neprekáža, že mu jeho včely pri každom výdychu vylietajú z úst, aby sa tam pri nádychu znovu vrátili a strážili tak spánok svojho pána; Horace s Enochom spali otočení chrbtami k sebe, priveľmi hrdí na to, aby jeden druhého objali; Emma zaspala v mojom náručí. Ležal som na chrbte a Emma si opierala hlavu o moju hrud', jej tvár bola tak blízko, že som ju mohol kedykoľvek pobožkať na čelo – a bol by som ju bozkával stále, keby som sa necítil totálne zničený. Hriala príjemne ako elektrická deka, takže som v okamihu zaspal a našťastie sa mi snivali samé úžasne nepozoruhodné sny, ktoré som mohol vzápätí pustiť z hlavy.

Pekné sny si nikdy nezapamätám; len na tie zlé nedokážem zabudnúť.

Bol zázrak, že som za daných okolností vôbec dokázal zaspáť. V Eminom náručí som však – aj keď na úteku, zraniteľný a takmer tvárou v tvár smrti – nachádzal hlboký pokoj.

Nad nami spiacimi celú noc bdelo čierne lesklé oko slečny Peregrinovej. Aj napriek tomu, že bola ochromená a zbavená svojich schopností, zostávala našou ochrankyňou.

Keď sa noc preklopila k ránu, Claire sa znovu rozkašľala a začala ňou lomcovať zimnica. Bronwyn zatriasla Emmou, aby ju zobudila: „Slečna Bloomová, tá malá vás potrebuje; bojím sa, že nám ochorela.“ Emma šepľala *prepáč*, vymanila sa z môjho objatia a presunula sa k chorej, aby sa s ňou podelila o teplo svojho tela. Zacítil som, ako ma pichol osteň žiarlivosti a vzápätí premohol pocit viny za to, že žiarlim na malé choré dievčatko.

Ležal som teda chvíľu sám a iracionálne som si pripadal zradený a opustenný. Unavený ako nikdy predtým, nedokázal som zaspať, a tak som len civel do tmy a načúval som, ako sa ostatní prehadzujú v spánku prenasledovania nočnými morami, ktoré však sotva mohli byť desivejšie než realita, do ktorej sme sa mali ráno prebudiť. Netrpezlivé prsty rána jednu po druhej odlupovali z temných vrstiev noci, až zostala len svetlobelásá obloha.

* * *

Na úsvite sme vyliezli z úkrytu. Povyberal som si z vlasov guče machu a celkom zbytočne som sa pustil do odstraňovania škvŕn od blata z nohavíc, čím som ich ešte viac rozmazal, takže som nakoniec vyzeral, akoby som práve vyliezol z bahna. Bol som hladný ako ešte nikdy v živote. Mal som pocit, že môj žalúdok začal stravovať sám seba a že ma postupne zažíva zožerie. Bolel ma hádam každý kúsok tela, ktorý ma bolieť mohol, akoby sa mi doň mučivo zapísali všetky spomienky na veslovanie, beh i nepokojnú noc strávenú na tvrdej zemi. Ráno našťastie núkalo aj nemálo milostí: v noci prestalo pršať a každou minútou sa otepľovalo; navyše sa zdalo, že sa nám, aspoň nateraz, podarilo striasť Nemŕtvych aj ich psov. Presnejšie povedané, nepočuli sme ich štekať, čo znamenalo, že buď štekať prestali, alebo od nás boli tak ďaleko, že k nám ich štekot nedoľahol.

Pri úteku sme sa však beznádejne stratili. Zorientovať sa v hustom lese bolo za denného svetla takmer rovnako ťažké ako potme. Všade sa donekonečna tiahli kostrbaté rady konárov porastených hustým jedľovým ihličím, takže každý smer vyzeral ako zrkadlový obraz toho predošlého. Zem bola pokrytá hrubou vrstvou popadaného ihličia, ktoré spoľahlivo ukrylo naše stopy. Zobudili sme sa uprostred zeleného labyrintu, bez mapy či kompasu, a ani slečna Peregrinová so svojím zlomeným krídlom nám nemohla pomôcť tým, že by vyletela nad stromy a ukázala nám smer. Enoch navrhol, aby sme znovu poslali hore Olive, tak ako sme to urobili na mori. Teraz sme však so sebou nemali žiadny dlhý povraz a nechceli sme riskovať, že sa nám vyšmykne a navždy zmizne v nebeských dialľavách.

Claire stúpala horúčka; jej nevládne telíčko ležalo v Bronwyninom náručí, a hoci ráno bolo chladné, na čielku sa jej perlili kvapky potu. Bola, chůda, taká vychudnutá, že som jej cez tenké šatočky mohol poľahky zrátat všetky rebrá.

„Bude v poriadku?“ spýtal som sa váhavo.

„Má horúčku,“ odpovedala Bronwyn a položila jej ruku na líce. „Potrebujete lieky.“

„Najprv sa však musíme vymotať z tohto prekliateho lesa,“ podotkol Millard.

„Podľa mňa by sme sa mali zo všetkého najskôr najesť,“ vmiesil sa do rozhovoru Enoch. „Dajme si niečo pod zub a preberme naše možnosti.“

„Aké možnosti?“ začudovala sa Emma. „V tejto situácii je predsa absolútne jedno, ktorým smerom sa vydáme. Stačí, ak pôjdeme stále rovno za nosom.“

Jedli sme mlčky, každý ponorený do vlastných myšlienok. Nikdy som síce neskúsil, ako chutí jedlo zo psej konzervy, no som si istý, že to, čo sme jedli, bolo stokrát horšie – hnedé kusy akéhosi šlachovitého mäsa v huspeninovitej hmote zo starej hrdzavej plechovky, ktoré sme z nej dolovali prstami.

„Zabalil som nám päť porcií nasoleného kuracieho, zásobu husacej pečeneovej paštéty *foie gras* a nakladaných uhorčičiek,“ trpkó si vzdychol Horace, „ale zachráni sa práve *toto*.“ Jednou rukou sa chytil za nos a druhou si priamo do hrdla vložil kúsok huspeninovitej hmoty, aby ju rovno prehltol. „To je určite za trest.“

„A čo sme spravili?“ zaujímala sa Emma. „Veď sme čistí ako ľalie. Teda aspoň väčšina z nás. Hotoví anjeli.“

„Možno sme niečo spáchali v minulom živote alebo čo ja viem.“

„Neobčajní nemajú minulé životy,“ povedal Millard. „My ich prežijeme všetky naraz!“

Rýchlo sme dojedli, zakopali sme prázdne plechovky a vychystali sme sa na odchod. Už sme chceli vyraziť, keď zrazu z hústia vybehol Hugh; včelí roj mu vzrušene bzučal okolo hlavy. Aj on bol nesmierne rozrušený, takmer nedýchal.

„Kde sa, dofrasa, túlaš?“ oboril sa naňho Enoch.

„Potreboval som kúsok súkromia, aby som mohol absolvovať to, do čoho ťa vôbec nič nie je,“ ohradil sa Hugh, „a neuhádnate, na čo som pri tom narazil...“

„Kto ti dovolil vzdialiť sa z dohľadu?“ veliteľsky si ho premeral Enoch. „Takmer sme ťa tu nechali!“

„Od teba si budem pýtať povolenie! Radšej ma počúvajte, videl som...“

„Nemôžeš si predsa len tak odísť! Čo keby si sa stratil?“

„Stratení sme už dávno!“

„Ty ignorantský ignorant! Čo keby si nenašiel cestu späť?“

„Nechal som si po ceste včely, ako to robím vždy, a vtedy...“

„Nechal by si ho láskavo *dohovoriť*?“ zasiahla Emma.

„Ďakujem,“ pokynul jej hlavou Hugh a potom mávol rukou smerom, odkiaľ prišiel. „Videl som vodu, veľa vody, tam, za tými stromami.“

Emma sa zamračila. „Snažíme sa dostať čo najďalej od mora, nie naspäť k nemu. Asi sme sa potme nechtiac vrátili, odkiaľ sme vyšli.“

Vydali sme sa za Hughom, aby sme sa presvedčili na vlastné oči. Bronwyn niesla na pleci slečnu Peregrinovú a v náručí úbohú Claire, ktorou stále lomcovala zimnica. Asi po sto metroch sme pomedzi stromy zazreli sčerenú vodnú hladinu.

„Je to fakt hrozné!“ skríkol Horace. „Prakticky sme im vbehli znovu rovno do pazúrov!“

„Žiadnych vojakov však *nepočuť*,“ prekvapene skonštatovala Emma. „Vlastne nepočuť vôbec nič. Ani hukot mora.“

Enoch sa k nej otočil a div že si nezaklopal na čelo. „Najskôr preto, že to žiadne more nie je, ty ohreblo!“ povedal a rozbehol sa. O chvíľu už stál po členky vo vode a na tvári mu trónil drzý úškrn hlásiaci *veď som vám to vravel, vy tupci!* Mal pravdu: nebolo to more. Stáli sme na brehu obrovského jazera, okolo ktorého rástli mohutné staré jedle. Nad jeho hladinou, nehybnou a lesklou ako zrkadlo, sa vznášal ranný opar. Tú najpozoruhodnejšiu vec som si však spočiatku vôbec nevšimol; až keď Claire ukázala

prstíkom na zvláštny kamenný útvar, ktorý vystupoval z plytčiny neďaleko brehu. Najprv som ho len letmo prebehol očami a až potom som si ho začal prezerat' dôkladnejšie. Akoby ten balvan v sebe ukrýval čosi tajomné – a predsa akýmsi spôsobom známe.

„To je ten obor z rozprávky!“ rozžiariła sa Claire a posadila sa Bronwyn na rukách. „Cuthbert!“

Bronwyn ju pohľadila po vlásokoch. „Psst, zlatko, upokoj sa, máš horúčku.“

„Netáraj,“ zahriakol ju Enoch. „Veď je to len skala.“

No nebola. Hoci vietor a dážď za dlhé roky vyhladili niektoré z črt jeho tváre, stále to bol obor ponorený do vôd jazera. Jasne sa dala rozoznať jeho hlava a krk, dokonca i ohryzok a nos; na samom vrchu rástlo zopár zakrpatených stromčekov, takže to vyzeralo, že má dokonca i vlasy. Najzvláštnejšie však bolo, v akej pozícii mal hlavu – vyvrátenú dozadu, s ústami k nebu, akoby, presne ako obor, o ktorom sme čítali vo včerajšom príbehu, aj on skamenel práve vo chvíli, keď úpenlivo volal na svojich priateľov.

„Pozrite!“ ukazovala Olive do diaľky, kde z hmly vystupoval skalnatý úst. „Tamto potom musí byť Cuthbertova hora.“

„Obri teda naozaj jestvujú,“ očarene šepľala Claire slabým hláskom. „A *Príbehy* neklamú.“

„Zdržme sa zatiaľ unáhlených záverov, dobre?“ ozval sa Enoch. „Rozmýšľajte predsa! Čo je pravdepodobnejšie? To, že sa autor príbehu, ktorý sme včera čítali, inšpiroval balvanom, ktorý náhodou vyzerá ako obria hlava, alebo to, že táto skala bola kedysi ozajstný obor?“

„Ty musíš zakaždým pokaziť všetku zábavu,“ zamračila sa Olive. „Ja na obrov verím a ty si rob, čo chceš.“

„*Príbehy* sú len príbehy, obyčajné rozprávky, nič viac,“ urazene zašomral Enoch.

„Nie je to smiešne?“ povedal som. „Presne to som si myslel aj o tých, ktoré mi rozprával dedo, kým som vás stretol.“

Olive sa rozosmiala. „Jacob, ty si ale hlúpy! Fakt si sa nazdával, že sme len vymyslení?“

„Samozrejme! Dokonca aj potom, keď som vás stretol, som ešte dlho nedokázal uveriť, že ste skutoční. Mal som dojem, že mi začína šibať.“

„Tak či onak, v každom prípade je to nanajvýš pozoruhodná zhada okolností, čo poviete?“ ozval sa Millard. „Jeden večer si náhodou prečítame nejaký príbeh a hneď druhé ráno narazíme na miesto, ktorým sa inšpiroval? Ak chcete počuť môj názor, štatistická pravdepodobnosť je minimálna.“

„Podľa mňa to nijaká náhoda nie je,“ pokrútila hlavou Emma. „Ten príbeh predsa vybrala slečna Peregrinová, nespomínate si? Som si istá, že to urobila náročky.“

Bronwyn otočila hlavu k svojmu plecu. „Je to tak, slečna P? Lenže prečo?“

„Lebo nám tým chce niečo naznačiť,“ povedala Emma.

„Nepochybne!“ utrúsil Enoch. „Chce nám tým naznačiť, že keď sa vyšplháme na vrchol tamtej hory, určite zistíme, ako sa dostať von z lesa.“

„Ten príbeh nás má na niečo upozorniť,“ premýšľala nahlas Emma. „Čo ten obor chcel? Čo stále dokola opakoval?“

„Aby sa s ním niekto rozprával!“ odvetila Olive horlivo potriasajúc kučery ako vzorná žiačka.

„Presne tak,“ prikývla Emma. „Nuž, keď sa chce zhovárať, podme si vypočuť, čo nám chce povedať,“ vyhlásila a rozhodne vkročila do jazera.

Zarazene sme sa za ňou dívali.

„Kam ide?“ opýtal sa Millard. Mal som pocit, že tú otázku adresuje mne, a tak som pokrútil hlavou.

„Máme za zadkom Nemŕtvych, keby si náhodou nevedela!“ hlasno ju zahriakol Enoch. „A zabľúdili sme. Čo to, *hrom do vajca prepelice*, vlastne robíš?“

„Čosi veľmi neobyčajné!“ zakričala mu naspäť Emma. Prebrodila sa cez plytčinu až k balvanu a vyšplhala sa kúsok nad vodu. Potom sa zachytila obrovej sánky a nazrela do jeho úst.

„No?“ zvolal som na ňu. „Je tam niečo?“

„Ešte neviem,“ zakričala späť. „Skúsím to lepšie preskúmať.“

Emma vlezla do otvorených obrových úst.

„Poď nazad, kým sa ti niečo stane,“ varoval ju Horace. „Všetkých nás desíš.“

„To *teba* všetko desí,“ oboril sa naňho Hugh.

Emma hodila do obrovho hrdla kamienok a načúvala. „Myslím, že by to mohol byť...“ nedopovedala však, lebo v tej chvíli sa kus skaly pod jej nohou uvoľnil a ona sa ledva stihla zachytiť, aby nepadla do obrovho gágora.

„Buď opatrná!“ skríkol som a srdce sa mi rozbúchalo. „Počkaj, idem za tebou!“

Vbehol som do jazera.

„Čo by to podľa teba mohlo byť?“ spýtal sa Enoch.

„Je len jeden spôsob, ako to môžem zistiť,“ odpovedala mu Emma a začala zliezať hlbšie do otvoru.

„Och, *prepánajána!*“ zalomil rukami Horace. „Už zasa...“

„Počkaj!“ zvolal som – no nepočula ma. V tej chvíli totiž zmizla v obrovských obrovitánskych ústach.

* * *

Zblízka bola obrova hlava omnoho väčšia, než sa zdalo z brehu, a pri pohľade do jej vnútra by som takmer odprisahal, že počujem, ako starý dobrý Cuthbert dýcha. Priložil som si dlane k ústam a zakričal som Emmino meno, no odpovedala mi len ozvena môjho vlastného hlasu. Aj ostatní sa vydali cez vodu za nami, no nemohol som na nich čakať – čo ak sa jej tam dolu niečo stalo a potrebuje moju pomoc? –, tak som zaťal zuby, spustil som nohy dole do diery a pustil som sa.

Padal som neskutočne dlho. Možno aj celú sekundu. Potom *člup* – ocitol som sa v takej ľadovej vode, že mi svaly okamžite stuhli v krči. Musel som si pripomenúť, že ak sa nezačnem čo najskôr hýbať, utopím sa. Ocitol som sa v úzkej tmavej skalnej komore a bolo mi jasné, že naspäť hore sa cestou, ktorou som sem prišiel, nikdy nedostanem: klzká hladká skalná

stena, žiaden povraz ani rebrík, žiadne schody, ba ani len výstupok, ktorého by sa človek zachytil. Zakričal som na Emmu, no nebolo tu po nej ani stopy.

„Preboha!“ prepadla ma panika. „Čo ak sa utopila?“

Vtom ma však čosi poštekľilo pod pazuchou a vodu okolo mňa sčerili vzduchové bubliny. Chvíľu nato sa spod hladiny vynorila Emma a lapala po dychu.

Bolo tam málo svetla, no na prvý pohľad sa zdalo, že je v poriadku. „Na čo čakáš?“ spýtala sa a plesla dľaňou po hladine, akoby mi naznačovala, že sa mám ponoriť za ňou. „Pohni sa!“

„Zbláznila si sa?“ prelakol som sa. „Veď sme tu v pasci.“

„Samozrejme, že nie sme,“ odvetila pokojne.

Zhora sa ozval Bronwynin hlas. „Haló? Počujeme sa? Čo ste tam našli?“

„Vyzerá to ako vchod do slučky,“ zakričala jej naspäť Emma. „Povedz ostatným, nech tiež skočia. Nemusíte sa báť – my s Jacobom ideme napred. Stretneme sa na druhej strane.“

Potom ma chytila za ruku, a hoci som celkom nerozumel, čo sa vlastne deje, nadýchol som sa a dovolil som jej, aby ma vtiahla pod hladinu. Mocnými zábermi sme sa ponorili do hĺbky, kde v skale zívala diera dosť veľká na to, aby sa tadiaľ pretiahol dospelý človek. Vychádzalo z nej matné svetlo. Postrčila ma dnu a hneď sa tlačila za mnou. Cez šachtu dlhú asi tri metre sme preplávali na druhú stranu. Nad sebou som uvidel sčerenú hladinu jazera a nad ňou belasé nebo rozbité na kúsky; s každým záberom bližšie k hladine sa voda výrazne otepľovala. Konečne sme sa vynorili, a hoci sme obaja ledva lapali po dychu, okamžite som si uvedomil, že počasie sa medzitým prudko zmenilo: bolo horúco a dusno a zlatisté svetlo naznačovalo, že popoludnie sa čochvíľa nachýli k večeru. Aj jazero sa zdalo akési hlbšie, voda siahala obrovi až po bradu.

„Vidíš?“ obrátila sa ku mne Emma. „Sme niekde celkom inde!“

Takto, akoby nič, sme sa ocitli v neznámej slučke – opustili sme hmľisté letné ráno roku 1940 a vymenili sme ho za horúce neskoré popo-

ludnie ktoréhosi roku v dávnejšej minulosti, hoci tu, uprostred lesa, bez akýchkoľvek prvkov civilizácie, nebolo nič, podľa čoho by sme ho mohli bližšie určiť.

Jedno po druhom sa za nami vynárali nad hladinu aj ostatné deti, a keď videli, že je tu všetko pozorovateľne iné, pochopili aj bez vysvetľovania.

„Uvedomujete si vôbec, čo to *znamená*?“ zapišťal Millard. Špliechal okolo seba a krútil sa na mieste, od radosti celkom bez seba. „Znamená to, že v *Príbehoch* sú zašifrované tajné informácie!“

„Takže to nie sú *len rozprávky*?“ usmievala sa naňho Olive.

„Neviem sa dočkať, keď ich budem môcť rozanalyzovať a vypracovať k nim podrobný poznámkový aparát,“ vyškieral sa šťastne Millard a div že si nezačal mädlieť ruky.

„Neopováž sa čmárať do mojej knihy, Millard Nullings!“ prisne ho zahriakla Bronwyn.

„Radšej by sme mali začať rozmýšľať, čo je to za slučku,“ ozval sa Hugh. „Komu si myslíte, že patrí?“

Olive sa znovu usmiala. „Cuthbertovým zvieracím priateľom predsa, komu inému?“

Enoch vyvrátil oči dohora, akoby sa chystal povedať *Veď sú to len rozprávky*, no zrazu sa zháčil. Zdalo sa, že v tej chvíli pochopil niečo dôležité.

„Každá slučka má svoju ymbrynku,“ pripomenula nám Emma. „Dokonca aj tie z rozprávok. Takže by sme ju mali vyhľadať.“

„Super nápad,“ vzdychol Millard. „Nechceš nám náhodou povedať kde?“

„Okrem jazera sa v príbehu spomína už len ten skalnatý vrch,“ zamierila prstom nad stromy. „Kto si chce ísť so mnou trochu zašplhať?“

Boli sme unavení a hladní, no to, že sa nám podarilo objaviť vchod do slučky, nás nabilo novou energiou. Obrovu hlavu sme nechali za sebou a popri brehu jazera sme zamierili k úpätiu vrchu; premočené oblečenie na nás v horúcom vzduchu rýchlo schlo. Naďabili sme na vychodenú

cestičku, ktorá pomedzi nízke stromčeky a skaliská stúpala čoraz vyššie, no miestami bola taká strmá, že sme museli liezť štvornožky, kŕčovito sa pridržavajúc skalných výbežkov a trsov suchej trávy.

„Dúfam, že na konci tejto cesty smrti nás čaká aspoň nejaké príjemné prekvapenie,“ fučal Horace a utieral si čelo. „Takto sa potiť je nedôstojné pravého džentlmena!“

Cestička sa zrazu prudko zúžila a namiesto nej sa vinul porastom sotva viditeľný chodník, tenký ako stužka. Napravo od nás sa terén prudko dvíhal, kým naľavo zasa prudko klesal, takže sa pod našimi nohami rozprestieralo len nekonečné zelené more vrcholcov stromov. „Poriadne sa držte!“ napomínala nás Emma. „Ak sa niekto pošmykne, je po ňom.“

Stačil jediný pohľad smerom dole a zakrútila sa mi hlava. Akoby som v tej chvíli objavil novú kvalitu strachu z výšky; žalúdok sa mi stiahol v takom úzkostnom kŕči, že som musel vynaložiť neskutočné množstvo energie, aby som sa vôbec dokázal pohnúť z miesta.

Emma ma chytila za rameno. „Si v poriadku?“ zašepkala. „Si strašne bledý.“

Zaklamal som a tváril som sa, že mi nič nie je, čo sa mi darilo ešte asi tri zákruty. Vtedy sa však moje srdce tak divoko rozbúchalo a nohy sa mi roztriasli tak veľmi, že som si musel okamžite sadnúť rovno doprostred chodníka, takže som ostatným zablokoval cestu.

„*Prepánajána!*“ zašomral si popod nos Hugh. „Jacob zasa odpadáva!“

„Sám tomu nerozumiem,“ ledva som zo seba dostal. Nikdy predtým som strachom z výšky netrpel, no teraz stačilo, aby mi oči zablúdili k okraju chodníka a žalúdok sa mi obracal naruby.

Vtom mi zišlo na um čosi strašné: čo ak to, čo cítim, nespôsobilá výška – ale prítomnosť Bezduchých?

To nie je možné! Sme predsa v slučke, kam sa Bezduchí nemôžu nijako dostať. No čím podrobnejšie som skúmal svoje pocity, tým jednoznačnejšie som tušil, že to, čo ma znepokojuje, nie je zráz, ale to, čo číha za ním.

Musím sa sám presvedčiť.

Ostatní sa ma snažili uchlácholiť. Skláňali sa ku mne a šepkali mi do ucha, či som v poriadku a či budem môcť pokračovať ďalej. Takmer som ich nevnímal. S námahou som sa prevrátil a opatrne som sa doplazil k zrázu. Čím som bol bližšie k okraju, tým horšie som sa cítil, akoby mi čosi zvnútra trhalo žalúdok na franforce. Pritisol som sa čo najviac k zemi, prsty som zakvačil do skalnej rímsy a potom som pomaly a čo najopatrnejšie vystrčil hlavu, aby som sa pozrel, čo je pod ňou.

Chvíľu mi trvalo, kým som ho zbadal. Telo Bezduchého takmer dokonale spĺyvalo s drsným sivastým povrchom skalnej steny, takže keď som ho uvidel, sprvu sa mi zdalo, že sa mi marí. Ako keď sa človeku v horúcom letnom dni zdá, že sa chveje vzduch nad rozpálenou kapotou auta. Sotva postrehnuteľný detail.

Takto ich teda vidia, či skôr nevidia, Obyčajní i Neobyčajní – vlastne každý, kto nedokáže to čo ja.

V tej chvíli som doslova fyzicky zacítil, ako sa vo mne prebúda moja schopnosť. Nevoľnosť sa skoncentrovala do jediného bolestivého bodu, aby o chvíľu – spôsobom, ktorý dokážem len ťažko vysvetliť – prerástla do ďalšej dimenzie, takže som namiesto bodu vnímal priamku, ktorá ako ručička kompasu neomylnne ukazovala smerom k tej nepatrnej nerovnosti na skalnej stene dole, asi sto metrov naľavo od nás. Keď som sa teraz zadíval na to nejasné chvenie, videl som, ako sa zhmotňuje do podoby humanoidného netvora s chápadlami, ktorého telo vyzeralo ako tmavý tieň prilepený ku skale.

V tej chvíli Bezduchý zbadal, že ho vidím, a celé telo sa mu naplo ako tetiva luku. Prikrčil sa ku skale, potom pomaly vystrčil sánku s ostrými zubami a vydal zo seba príšerný vreskot.

Nikomu som nemusel vysvetľovať, čo tam dole vidím. Stačilo im, čo počuli.

„*Bezduchy!*“ vykrikol ktosi.

„*Utekajme!*“ skríkol ďalší.

Okamžite som stiahol hlavu medzi plecia, ostatní ma ťahali späť na nohy a spolu sme sa rozbehli, nie však dole kopcom, ale vyššie a ďalej, hlbšie do neznáma, preč od vchodu do slučky, ktorým sme sem vošli. Na návrat už

bolo prineskoro; cítil som, že nás Bezduchý prenasleduje. Vrtko sa pridržia- val skalnatých výbežkov, no nebežal priamo za nami, ale smerom k chodní- ku, po ktorom sme prišli, aby nám odrezal ústupovú cestu. Boli sme v pasci.

Bolo to pre mňa čosi nové. Ešte nikdy sa mi nepodarilo odhaliť prí- tomnosť Bezduchého inak než zrakom. Teraz som však s absolútnou isto- tou cítil v sebe pohyb ručičky vnútorného kompasu, ktorá v tejto chvíli ukazovala priamo za nás. Dokonca som v myslí dokázal jasne vidieť, ako sa plazivo presúva k cestičke, ktorou sme sem prišli. Bolo to, ako keby som očným kontaktom s tým netvorom doňho vložil nejaké navádzacie zaria- denie a to so mnou udržiavalo nepretržité spojenie.

Behom sme zahli za roh brala – môj náhly strach z výšok medzi- tým sťa zázrakom pominul –, aby sme sa ocitli tvárou v tvár strmej skal- nej stene vysokej asi pätnásť metrov. Tu sa cesta definitívne končila, ako aj pevná pôda pod našimi nohami, ktorá sa v šialených uhloch prudko prepadala dole na všetky strany. Stena pred nami sa zdala takmer dokona- le hladká, žiadne výstupky a už vôbec žiadny rebrík. Horúčkovito sme sa dali ohmatávať povrch skaly – dúfali sme, že nájdeme nejaký tajný vchod, dvere alebo skrytý tunel –, no nič sme nenašli, lebo jediná cesta očividne nevedla skrz, ale smerom hore. Zároveň nám však bolo jasné, že nahor sa dostaneme, len ak by sme mali poruke teplovzdušný balón či pomocnú ruku dobráckeho obra z rozprávky.

Vypukla panika. Slečna Peregrinová škriekala, Claire nariekala a Ho- race začal lamentovať: „To je koniec! Definitívny koniec! Všetci tu zahy- nieme!“ Ostatní sa snažili odolať nutkaniu robiť to isté a v duchu preberali aj zdanlivo nemožné spôsoby záchrany. Fiona ohmatávala skalnú stenu, či nenájde nejakú puklinu a v nej dostatok zeminy na to, aby z nej dala vyrásť úponku nejakej rastliny, po ktorej by sme sa vyšplhali hore. Hugh sa zasa nakláňal nad dno zrázu: „Mohli by sme skočiť, keby sme mali padák.“

„Ja môžem byť namiesto padáka!“ vykričla Olive. „Pochytajte sa ma za nohy!“

Bolo to však príliš nebezpečné. Boli sme veľmi vysoko a netušili sme, čo nás dole v hustom tmavom lese vlastne čaká. Nakoniec Bronwyn roz-

hodla, že bude múdrejšie, ak vyšleme Olive hore. S ochabnutou a bledou Claire v náručí dovedla Olive za ruku ku skalnej stene. „Vyzuj si topánky, zlatko,“ povedala jej. „Vezmeš so sebou Claire a slečnu Peregrinovú, dobre? A ponáhľaj sa, prosím!“

Olive sa k nej vydesene obrátila. „Neviem, či to zvládnem. Nemám také silné ruky.“

„Budeš to musieť skúsiť, sojka moja. Len tak sa tie dve môžu zachrániť.“ Bronwyn pokľakla a opatrne zložila Claire na zem. Chorému dievčatku sa podlomili kolená, no tých pár krokov do Olivinej náruče napokon zvládlo. Olive si ho k sebe kľčovito privinula, potom si opatrne vyzula topánky. Len čo začali stúpať, Bronwyn vzala z pleca slečnu Peregrinovú a položila ju Olive na hlavu. Olivino telíčko okamžite kleslo; so záťažou stúpala veľmi pomaly. Vtedy slečna Peregrinová začala mávať zdravým krídlom, zakvačená pazúrmí do Oliviných vlasov, a hoci Olive kopala a vrieskala, výrazne to pomohlo urýchliť ich stúpanie.

Bezduchý medzitým dorazil na cestičku. Vedel som to s takou určitosťou, akoby som ho videl na vlastné oči. My ostatní sme sa pustili prečesávať zem pod našimi nohami, či nenájdeme niečo, čo by sme mohli použiť na svoju obranu – okrem drobných kamienkov sme však nič nenašli. „Ja môžem byť naša zbraň,“ navrhla Emma a zároveň tleskla rukami, čím vyčarovala bľiacu ohnivú guľu.

„Nezabúdajte, že máme moje včely!“ pridal sa Hugh a otvoril ústa, aby ich vypustil na slobodu. „Dokážu divy, keď ich niečo naozaj rozzúri!“

Enoch, ktorý sa vždy dokázal rozosmiať v tej najnepríhodnejšej chvíli, sa rozchechtal aj teraz. „Aký máš plán?“ vyškieral sa. „Chceš, aby ho uopelovali na smrť?“

Hugh ho však s prehľadom ignoroval a obrátil sa ku mne. „Jacob, ty predstavuješ naše oči. Stačí, ak mi presne povieš, kde sa ten netvor nachádza, a moje včely mu vybodajú mozog z hlavy!“

Bolestivá ručička vnútorného kompasu mi napovedala, že Bezduchý postupuje. Rýchlosť, s akou sa vo mne šírila bolesť, zasa svedčila o tom, že postupuje rýchlo. „O chvíľu je tu,“ pokynul som hlavou smerom ku

skalnému výbežku, spoza ktorého sme vyšli. „Budte pripravení.“ Keby nebolo adrenalínu, ktorý mi zaplavoval telo, bola by stupňujúca sa bolesť absolútne neznesiteľná.

Zaujali sme obranné pozície, niektorí pripravení na boj s rukami pokrčenými pred sebou ako boxeri v ringu, iní pričupení k zemi, akoby čakali na výstrel štartovacej pištole, hoci ani len netušili, kam utiecť a ako sa z pasce dostať.

„Aký trúchlivý záver našich nespočetných dobrodružstiev,“ vzdychol si Horace. „Nikdy som si nepomyslel, že nakoniec skončím v papuli Bezduchého v nejakej waleskej diere!“

„Bol som si istý, že do slučky sa dostať nemôžu,“ krútil hlavou Enoch. „Ako sa mu to, dofrasa, podarilo?“

„Možno ich nejako vylepšili,“ hlesol Millard.

„Čo je vás, dopekla, po tom, ako sa sem dostal?“ zavrčala Emma. „Je tu a očividne hľadá niečo pod zub.“

Zrazu sa z výšky ozval tenký hlások: „Dávajte pozor, tam dole!“ Otočil som sa za ním, aby som v poslednej chvíli zazrel Olivinu tvár pred tým, než znovu zmizla za horným okrajom skalnej steny. Vzápätí sa odtiaľ spustilo akési dlhé lano, na konci ktorého sa rozvinula sieť. „Ponáhľajte sa!“ zvolala znovu Olive. „Má to páku. Chyťte sa, vytiahneme vás hore!“

Vrhli sme sa k sieti, no sotva stačila pre dve osoby. Vo výške očí bola k povrazu pripevnená fotografia – v tej istej sieti, na ktorú sme sa práve dívali, sedel muž s kolenami pritiahnutými k hrudi a visel kúsok nad zemou na pozadí skalnej steny, presne tej, pred ktorou sme stáli. Na druhej strane fotografie bol vytlačený text:

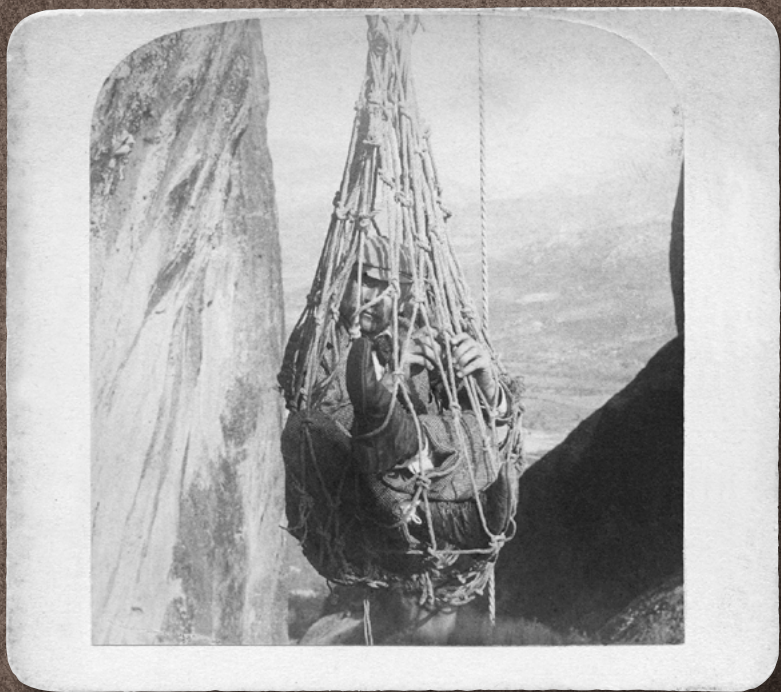
JEDINÝ MOŽNÝ SPÔSOB, AKO SA DOSTAŤ DO ZVERINCA: VLEZTE DNU!

MAXIMÁLNE ZAŤAŽENIE: JEDEN PASAŽIER.

NEDODRŽANIE POKÝNOV NA VLASTNÉ RIZIKO!

Toto zariadenie bolo očividne akýmsi primitívnejším predchodcom výťahu – no pre jedného, nie ôsmich zúfalcov snažiacich sa dostať

čo najskôr hore. Návody na použitie však nikoho z nás v tej chvíli nezaujímali. Okamžite sme sa jeden cez druhého nahrnuli dnu, zo všetkých strán nám trčali ruky a nohy a každý z nás sa krčovitou držal lana.

„Vytiahnite nás hore!“ zakričal som. Bezduchý bol veľmi blízko a boľeš, ktorú som cítil, bola neznesiteľná – rovnako ako tých pár sekúnd, keď sa vôbec nič nedialo.

Potom sa spoza rohu vyrútil Bezduchý, odrážajúc sa svojimi šľachovitými jazykmi, ktoré mu slúžili namiesto zakrpatených nôh. Tie sa mu spolu s atrofovanými hornými končatinami bez úžitku hompáfali pri tele. V tej istej chvíli sa ozval kovový škripot, lano sa naplo a my sme s trhnutím vyleteli hore.

Bezduchý sa rýchlo približoval, čeluste dokorán, pripravený nabrať nás ostrými zubami ako veľryba planktón. Neboli sme ešte ani v polovici skalnej steny, keď zastal priamo pod nami, pozrel sa hore a potom sa prikrčil, pripravený vyskočiť ako pružina.

„Chystá sa na skok!“ vykrikoval som. „Stiahnite nohy pod seba!“

Bezduchý sa zaprel jazykmi do zeme a katapultoval sa do vzduchu. Stúpali sme rýchlo a zdalo sa, že mu s prehľadom unikneme, keď tu zrazu vymrštil jeden zo svojich jazykov a ovinul sa ním Emme okolo členka.

Jačala a kopala voľnou nohou, pokúšajúc sa ho zbaviť, no náš postup sa prudko zastavil. Hriadeľ očividne nebol dosť silný, aby dokázal vytiahnuť nás všetkých spolu so zakvačeným Bezduchým.

„Dajte to preč!“ vrieskala Emma. „Dajte to zo mňa preč! Dajte to preč, dajte to preč!“

Pokúšal som sa na netvora tiež dočiahnuť nohou a kopancami ho prinútiť, aby Emmu pustil, no jeho jazyk bol ako zväzok oceľových vlákien. Navyše bola jeho špička pokrytá pohyblivými prísavkami, takže každý, kto sa ho dotkol, sa naň prilepil tiež. Vtedy sme zistili, že Bezduchý sa po vlastnom jazyku ako po lane šplhá čoraz bližšie a bližšie k nám. O chvíľu sme zacítili jeho hnilobný dych.

Emma zakričala, aby sme ju držali, a ja som ju v panike schmatol vzadu za šaty. Bronwyn sa zaprela o sieť iba nohami a oblapila ju okolo

pása. Vtedy sa pustila i Emma – odkázaná iba na silu mojich a Bronwyniných paží –, natiahla sa, ako najviac vládala, a chytila ten odporový jazyk do rúk.

Bezduchý zaškrečal. Prísavky po celej dĺžke jeho jazyka sa stiahli, vzduch naplnil čierny dym a zápach oškvŕknutej kože. Emma do zovretia sústredila všetku svoju silu, zažmúrila oči a vydala zo seba akýsi bojový pokrik, až to Bezduchý nakoniec vzdal a jeho slizký jazyk sa bezvládne zošmykol z jej členka. Na zlomok sekundy nastala nečakane absurdná situácia, keď už Bezduchý nedržel Emmu, ale, naopak, príšera škriekajúca a zvíjajúca sa pod nami bola v Emminej moci a vzduch sa plnil štiplavým smradom jej spáleného tela. Museli sme na ňu zakričať, nech ju pustí, a až potom otvorila oči, akoby precitla z nejakého tranzu. Odrazu si spomenula, kde vlastne je, a prekvapene uvoľnila ruky.

Bezduchý padal a bezmocne okolo seba mlátil jazykmi, akoby sa chcel niečoho zachytiť. V tej chvíli sme zbavení záväžia vyleteli hore, v najvyššom bode sme preleteli ponad okraj skalnej steny a vzápätí sme sa zosypali na jednu kopu. Olive, Claire i slečna Peregrinová tam už na nás čakali a kým sme sa vymotávali zo siete a spamätávali sme sa z dramatického výstupu, Olive nadšene výskala, slečna Peregrinová škriekala a mávala zdravým krídlom a Claire ležiaca na zemi pozbierala sily, aby nadvihla hlávku a usmiala sa na nás.

Boli sme ako omráčení – a už druhý raz za posledných niekoľko dní ohromení z toho, že sme stále nažive. „Znovu si nám zachránila kožu, sojka moja,“ pohľadila Bronwyn Olive po vláskoch. „A vy, slečna Emma, vždy som vedela, že ste neobyčajne odvážna, no to, čo ste urobili dnes, presiahol všetky moje očakávania.“

Emma pokrčila plecami. „Nemala som na výber,“ prehodila nedbalo. „Keď si predstavím, že si sa toho normálne dotkla!“ striasol sa Horace.

Emma si hneď inštinktívne utrela dlane do šiat, potom k nim privoňala a zvrážtila tvár. „Dúfam, že sa to bude dať umyť,“ povedala. „Tá obluda smrdí ako žumpa.“

„Čo noha?“ spýtal som sa. „Nebolí ťa to?“

Kľakla si a stiahla si pančuchu. Okolo celého členka mala široký červený pás. „Mohlo to dopadnúť aj horšie,“ prehodila a opatrne sa dotkla ošúchanej kože. No keď sa znovu postavila a chcela urobiť krok, zjajkla od bolesti.

„Zato ty si sa znovu vyznamenal!“ flochol po mne Enoch. „Vraj utekajme! Fakt úžasná pomoc od vnuka zabijaka Bezduchých!“

„Keby sa môjmu dedovi podarilo utiecť pred Bezduchým, ktorý ho nakoniec dostal, bol by ešte žil,“ namietal som. „Neviem, čo máš proti úteku, keď pomôže.“

Zdola sa ozval tupý úder a môj žalúdok sa znova zovrel, teraz už ove-renou predtuchou. Naklonil som sa ponad okraj skaly a pozrel som sa do hĺbky. Napriek pádu z veľkej výšky zostal Bezduchý nažive a práve hľbil do skalnej steny jazykmi diery.

„Máme smolu,“ hlásil som ostatným. „On ten pád prežil!“

Emma bola v okamihu po mojom boku. „Čo to tam robí?“

Znovu som sa pozrel dole a chvíľu som pozoroval, ako do vyhlbenej diery strká jeden z jazykov, vytiahne sa vyššie, potom druhým jazykom vyhlbí ďalšiu diery a posúva sa tak čoraz bližšie k nám.

„Pokúša sa vyliezť hore,“ povedal som. „Dofrasa, ten je horší ako Terminátor!“

„Ako čo?“ prekvapene sa ku mne obrátila Emma.

Takmer som sa pustil do vysvetľovania, no potom som len pokrútil hlavou. To prirovnanie bolo aj tak nanič – Bezduchí boli stokrát desivejší a najmenej miliónkrát nebezpečnejší než akákoľvek hororová príšera.

„Musíme ho zastaviť!“ naliehala Olive.

„Alebo radšej utekajme,“ navrhol Horace.

„Odmietam utekať,“ začal sa Enoch. „To ho fakt nemôžeme jednoducho zabiť?“

„Jasné, že môžeme!“ zagánila naňho Emma. „Len čo prídeš na to ako.“

„Nemáte tu niekto kaďu s vriacim olejom?“ spýtal sa naoko vážne Enoch.

„Toto by nestačilo?“ začul som za sebou Bronwyn a keď som sa otočil, videl som, ako dvíha nad hlavu obrovský balvan.

„Hádám aj áno,“ prikývol som. „Vieš dobre mieriť? Trafíš, keď ti poviem, kam to máš hodiť?“

„Urobím, čo bude v mojich silách,“ utrúsila Bronwyn a opatrne sa postavila na samý okraj skalnej steny s balvanom v náručí.

Postavil som sa k nej. „Trochu viac týmto smerom,“ zašepkal som a ukazoval som viac doľava, no len čo som jej chcel dať signál, aby balvan zhodila, Bezduchý sa zrazu odrazil a presunul sa na celkom opačnú stranu.

Diery na svoje jazyky hľbil veľmi rýchlo, až sa zmenil na pohyblivý terč, ktorý bolo veľmi ťažké trafiť. Navyše balvan, ktorý Bronwyn držala v rukách, bol široko-ďaleko jediný, ktorý mal potrebnú veľkosť, čo znamenalo, že sa o to môžeme pokúsiť iba raz.

S vypätím síl som sa na Bezduchého neprestajne díval, hoci som musel bojovať s naliehavým nutkaním odvrátiť zrak. V jednej zvláštnej chvíli však hlasy mojich priateľov zanikli kdesi v diaľke a ja som počul iba zvuk krvi prúdiacej v mojich žilách a tlkot srdca v dutine mojej hrude. Myšlienky mi zabľúdili k tvorovi, ktorý usmrtil môjho starého otca; netvorovi, ktorý stál nad jeho doráňaným a umierajúcim telom a potom zbabelo utiekol do lesa.

Zrak sa mi zahmlil a ruky sa mi roztriasli. Snažil som sa upokojiť.

Pre toto si sa narodil, opakoval som si v duchu. *Si stvorený na to, aby si zabíjal tieto obludy.* Premieľal som tie slová stále dokola ako mantru.

„Ponáhľaj sa, Jacob, prosím,“ naliehala Bronwyn.

Netvor urobil výpad doľava, aby nás zmiatol, ale nakoniec uskočil vpravo. Nechcel som riskovať a premárniť našu jedinú šancu. Potreboval som s istotou *vedieť*, a zrazu som z akéhosi tajomného dôvodu vôbec nepochyboval o tom, že to dokážem.

Kľakol som si na samý okraj skalnej steny, tak tesne, ako sa len dalo, až sa mi Emma úzkostne zakvačila o opasok, aby ma zachytila, keby som náhodou začal padať. Upieral som oči na Bezduchého, v duchu som si opakoval svoju mantru – *som stvorený na to, aby som ho zabil, bol som*

na to stvorený – a hoci sa v tej chvíli Bezduchý nehýbal, hľbiac do skaly ďalšiu dieru – strelka môjho vnútorného kompasu ukazovala mierne doprava.

Predtucha, ktorej som čoraz viac dôveroval.

Bronwyn sa už od ťarchy balvana začínali triasť ruky. „Už to dlhšie neudržím!“ povedala.

Rozhodol som sa, že svojej Predtuche budem dôverovať aj teraz. Napriek tomu, že miesto, kam ukazoval môj kompas, bolo v tej chvíli prázdne, zakričal som na Bronwyn, aby hodila balvan práve tam. Zamierila a s výkrikom ho šmarila, kam som jej ukazoval.

Práve v tej istej chvíli uhol Bezduchý doprava – presne na miesto, kam sekundu predtým ukazoval môj vnútorný kompas. Pozrel sa hore, a keď zbadal, čo sa naňho rúti, chcel uskočiť – no márne. Balvan trafil obľudu priamo do hlavy a zmietol jej telo pod skalnú stenu. Ozval sa tupý náraz. Hmotnosť balvana vytlačila netvorovi z hrtana oba jazyky, ktoré v nasledujúcej chvíli ochabnuto dopadli na zem, do čoraz väčšej kaluže čiernej krvi.

„Priamy zásah!“ vykrikoval som.

Decká začali výskať a skákať. „Je mŕtvy, je mŕtvy!“ kričala Olive. „Odporný Bezduchý je mŕtvy!“

Bronwyn sa mi hodila okolo krku. Emma mi vtisla bozk na temeno hlavy. Horace mi nadšene potriasal ruku a Hugh ma plesol po chrbte. Dokonca ešte aj Enoch mi gratuloval. „Slušný výkon,“ zašomral zdráhavo. „Len aby si nám hneď nespýšnel!“

Mal som sa radovať, no takmer nič som necítil. Bolesť, spojená s novoobjavenou Predtuchou, pomaly ustupovala a môjho tela sa zmocňovala malátnosť. Emme neušlo, že ma postupne opúšťajú sily. Veľmi láskavo, pre iných takmer nepostrehnuteľne, ma chytila za rameno a podoprela ma, aby som mohol bezpečne odstúpiť od okraja útesu. „To nebola šťastná náhoda,“ šepala mi do ucha. „Nemýlila som sa v tebe, Jacob Portman.“

* * *

Cestička, ktorá sa náhle skončila pri skalnej stene, tu hore znovu pokračovala po hrebeni a potom na druhú stranu hory.

„Na tej fotke bolo napísané *Jediný spôsob, ako vstúpiť do zverinca*,“ pripomenul Horace. „Myslíte si, že práve tam vedie tento chodník?“

„Ty predsa vidíš do budúcnosti,“ zapáral doňho Enoch. „Prečo nám to nepovieš sám?“

„Čo vlastne je *zverinec*?“ spýtala sa Olive.

„Miesto, kde žijú zvieratá,“ vysvetľovala jej Emma. „Niečo ako zoológická záhrada.“

Olive radostne zapišťala a zatlieskala ručičkami. „Tam budú Cuthbertovi kamaráti! Tí z príbehu. Och, tak veľmi sa teším, že ich uvidím! Myslíte si, že tam s nimi žije aj ich ymbrynka?“

„V tejto kritickej chvíli,“ povzdychol si Millard, „by hádam bolo najlepšie nemyslieť si vôbec nič.“

Vydali sme sa na cestu. Stále som sa ešte celkom nespamätal zo stretnutia s Bezduchým. Prijemným prekvapením bolo, že moja schopnosť sa zakaždým naozaj zlepšuje, ako to predpovedal Millard, rovnako, ako keď pri pravidelnom cvičení rastú a mocnejú svaly. Teraz stačilo, že som Bezduchého zbadal. Keď som sa naňho správne sústredil, dokázal som ho potom sledovať vnútorným zrakom, ba dokonca aj predvídať jeho ďalší pohyb. Akoby sa vo mne rozvíjal nový inštinkt, vďaka ktorému som skôr cítil, ako vedel, čo sa stane; akoby som okrem hlavy začínal načúvať aj reči svojho žalúdka. Bol som v tej chvíli so sebou náramne spokojný. Tešilo ma, že zbieram skúsenosti a vďaka nim sa učím stále čosi nové o svojej neobyčajnosti. Akurát ma desilo, že môj výcvik ani náhodou neprebíha v chránenom a bezpečnom prostredí. Žiadne molitanové mantinely, aby som sa náhodou nezranil. Akákoľvek chyba mohla mať okamžité a smrteľné následky, nielen pre mňa, ale aj pre mojich priateľov. Najviac ma trápilo, aby ostatní neprepadli prílišnému optimizmu, pokiaľ ide o moju schopnosť – alebo, čo by bolo ešte horšie, aby som mu neprepadol ja sám. Kdesi hlboko som totiž s určitosťou vedel, že v momente, keď uverím pocitu vlastnej dôležitosti – keď mi Bezduchí prestanú

naháňať hrôzu a nebudem mať pocit, že pustím do gatí –, stane sa niečo strašné.

Našfastie pomer mojej sebadôvery voči hrôze, v priemere tak jedna k desiatim, ma stále držal pekne pri zemi. Strčil som si ruky do vreciek, aby ostatní nevideli, ako sa mi trasú.

„Pozrite!“ zastala náhle Bronwyn. „Dom v oblakoch!“

Boli sme niekde uprostred hrebeňa, keď sme v diaľke pred sebou nazaj uvideli dom stojaci na oblaku. Len čo sme však vystúpili o pár metrov vyššie, mali sme ho pred sebou ako na dlani. Dom bol v skutočnosti nevelký a nestál na mraku, ale na vrchole vysokej veže vystavanej zo starých železničných podvalov uprostred trávinatej plošiny. Bola to jedna z najnezvyčajnejších stavieb, aké som kedy videl. Naokolo stálo niekoľko drevených barakov a trochu ďalej skupina stromov, no tým sme vôbec nevenovali pozornosť – naše oči sa upínali na vežu.

„Čo to môže byť?“ hlesol som.

„Strážna veža?“ skúsila Emma.

„Riadiaca veža letiska?“ navrhol Hugh.

Nablízku však žiadne lietadlá neboli, ba ani dostatok miesta na pristávaciu dráhu.

„Čo ak je to riadiaca veža pre vzducholode?“ zamyslel sa Millard.

Spomenul som si na starý dokumentárny film o havárii vzducholode Hindenburg, ktorá narazila do čohosi, čo vyzeralo ako vysieláč – čohosi veľmi podobného veži, na ktorú sme sa dívali – a zalial ma studený pot. Čo ak práve táto veža slúži ako základňa pre vzducholode, ktoré nás prenásledovali na pláži a my sme takto nevedomky vkráčali do samého hniezda Nemŕtvych?

„Nemôže to byť ymbrynkin dom?“ povedala Olive. „Prečo musíte zakaždým hneď myslieť na najhoršie?“

„Som si istý, že Olive má pravdu,“ pridal sa Hugh. „Nemusíme sa ničoho báť.“

Od povedalo mu hrozivé zavrčanie odkiaľsi z temného tieňa pod základňou veže.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.